

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

Curierul Adventist

august 2011

Calea
patriarhilor 6

Până la marginile
pământului 10

Provocările
„Generației C” 16

Uriășii:
între mit și realitate 28

*Darul
unei noi șanse*

Sumar

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

- 3 Editorial *Virgiliu Peicu*
Te pune pe gânduri?
- 4 Spiritual *Alexandru Timiș*
Cărbunele aprins
- 6 Istorie biblică *Traian Aldea*
Calea patriarhilor
- 8 Teologie *Adalbert Orban*
Darul unei noi șanșe
- 10 Misiune *Ella Stigleț*
Până la marginile pământului
- 12 Eveniment *Remus Bența*
Acționează acum! – Convenția ASI Europa 2011
- 14 Credința practică *Laurențiu Nistor*
Între carte și parte
- 16 Tineret *Emanuel Ban*
Provocările „GENERAȚIEI C”
- 18 Interviu *Iosif Diaconu*
Prin focul încercărilor
- 20 Raport *Marius Munteanu*
Institutul Teologic Adventist
- 21 Libertate religioasă *Ștefan Ropotică*
Austeritate la Libertate
- 22 Sănătate *Liviu Văduva*
Relație vindecătoare
- 23 Familie *Daniel Duță*
Singur pe lume
- 24 Pagina prezbiterului *Teofil Petre*
Prezbiterul, omul lui Dumnezeu
- 25 Misiunea Femeii *Adina Tomoiagă-Ștefan*
Cu niciun chip, nu te voi uita!
- 26 Știri
- 28 De vorbă cu cititorii *Florin Lăiu*
Uriășii, între mit și realitate
- 30 Pagina copiilor *Darul lui Dumnezeu*
Mihaela Crăciun
- 31 De la inimă la inimă *Adrian Bocăneanu*
Reînvierea înseamnă oameni reînviați

Curierul Adventist

Anul LXXXVIII, august 2011

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Director
Iacob Pop

Redactor-șef
Virgiliu Peicu

Redactor
Iosif Diaconu

Consultanți
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali
Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius
Munteanu, Constantin Dinu

Corectură
Ramona Cristea

Grafică și tehnoredactare
Irina Toncu

Adresa de corespondență
Curierul Adventist, str. Erou lăncu
Nicolae, nr. C38-38A Voluntari, jud. Ilfov,
cod 077190

E-mail: curierul@adventist.ro

Web site: www.curieruladventist.ro

Imprimare
Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Te pune pe gânduri ?

DUMNEZEU a lăsat ca predicarea Evangheliei să fie dependentă de munca și de darurile voluntare ale tuturor copiilor Săi. Cel care Îi proclamă Evanghelia mai are o lucrare de făcut – aceea de a le arăta oamenilor datoria de a susține lucrarea lui Dumnezeu cu mijloacele lor financiare. El trebuie să-i învețe că o parte din venitul lor Îi aparține lui Dumnezeu și că această parte trebuie să fie dedicată cu sfințenie lucrării Sale. Ce a fost pus deoparte ca aparținându-I Domnului, în conformitate cu Sfintele Scripturi, nu ne mai aparține.

Când o persoană ia ceva din vistieria lui Dumnezeu, spre folosul propriu sau spre folosul altora, este la fel de grav ca un sacrilegiu. Nicio persoană care trece prin dificultăți financiare să nu ia bani consacrați scopurilor religioase, liniștindu-și conștiința cu gândul că va plăti înapoi cândva, în viitor. Este cu mult mai bine să trăim cu mijloacele financiare pe care le avem decât să folosim banii Domnului în scopuri nereligioase.

Folosirea zecimii

Dumnezeu a dat îndrumări speciale referitoare la folosirea zecimii. (...) Partea pe care Dumnezeu a rezervat-o pentru Sine nu trebuie să fie deturnată spre niciun alt scop, în afara celui pe care l-a precizat El. Nimeni să nu creadă că are dreptul de a-și păstra zecimea, pentru a o folosi după propria judecată. Ea nu trebuie folosită pentru folosul propriu, în situații de urgență, și nici nu trebuie investită după cum crede omul că este potrivit, chiar dacă scopul în care este folosită ar putea fi considerat lucrarea Domnului.

Atât prin cuvinte, cât și prin exemplu, pastorul ar trebui să-i învețe pe oameni să considere că zecimea este sfântă. El nu trebuie să creadă că poate păstra zecimea și că o poate folosi după propria judecată, pentru că este pastor. Zecimea nu-i aparține. El nu are dreptul să o rețină pentru sine, oricare crede că ar fi drepturile lui. Pastorul nu trebuie să-și exercite influența în niciun plan de deturnare de la folosirea legitimă a zecimilor și a darurilor dedicate lui Dumnezeu. Acestea trebuie puse în vistieria Sa și considerate sfinte și consacrate pentru slujirea Sa, așa cum a rânduit El.

Dumnezeu dorește ca toți ispravnicii Săi să urmeze cu exactitate rânduielile divine. A căuta să corectezi planul lui Dumnezeu și a inventa, într-o ocazie sau alta, aranjamente improvizate, sub influența bunelor impulsuri, înseamnă o strategie foarte neînțeleaptă.

O solie foarte clară și precisă mi-a fost dată pentru poporul nostru. Sunt îndrumată să le spun că ei fac o greșală când folosesc zecimea în diferite scopuri care, deși sunt bune în ele însele, nu constituie scopul pentru care Domnul a spus că trebuie folosită zecimea. Cei care folosesc zecimea în acest fel se îndepărtează de la rânduiala Domnului. Dumnezeu îi va judeca pentru aceste lucruri.

Unii gândesc că zecimea poate fi folosită pentru scopuri legate de școlile noastre. Alții cred că vânzătorii de carte și colportorii ar trebui susținuți financiar din zecime. Dar se face o mare greșală când zecimea este deturnată de la scopul pentru care trebuie să fie folosită, și anume susținerea pastorilor.

O obligație solemnă

Zecimea este sfântă, ea este păstrată de Dumnezeu pentru Sine și trebuie să fie adusă în vistieria Sa. Multă vreme, Domnul a fost refuzat, deoarece unii nu înțeleg că zecimea este partea lui Dumnezeu. Unii au fost nemulțumiți și au spus: „Eu nu voi mai plăti zecimea, pentru că nu am încredere în modul în care sunt administrate lucrurile de către conducerea bisericii.” Dar, oare, Îl veți jefui pe Dumnezeu pe motivul că voi credeți că administrarea lucrării nu este corectă? Exprimați-vă nemulțumirea deschis și clar, într-un spirit corect, adresând-o persoanelor potrivite, ...dar nu vă sustrageți de la lucrarea lui Dumnezeu, dovedindu-vă necredincioși pentru că alții nu lucrează corect. (...)

Dumnezeu nu S-a schimbat.

Supraveghetorul turmei lui Dumnezeu nu este un lucrător credincios dacă va lăsa în sarcina altuia să citească în Maleahi cuvintele prin care Domnul Își acuză poporul de jefuire prin reținerea zecimilor. Dumnezeu cel Atotputernic declară: „Sunteți blestemați” (Maleahi 3:9). Cum poate cel care slujește Cuvântul și doctrina să-și neglijeze datoria de a le adresa oamenilor învățături și avertizări, când îi vede că urmează o cale care va aduce acest blestem asupra lor? Fiecare membru al bisericii trebuie să fie învățat să fie credincios în ce privește plățirea cinstită a zecimii.

Aceste gânduri au fost extrase din cărțile *Mărturii*, vol. 9, pag. 246-251 și *Slujitorii Evangheliei*, pag. 224-228, scrise de Ellen White. ■

Virgiliu Peicu este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

Cărbunele aprins

„Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: «Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!» Am auzit glasul Domnului întrebând: «Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?» Eu am răspuns: «Iată-mă, trimite-mă!»» (Isaia 6:6-8)

„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.» (1 Corinteni 1:18)

„Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice...” (Apoc. 15:3)

Bazându-ne pe citatele de mai sus, ne vom propune o succintă reflecție privitoare la o instituție pur scripturistică și pe care, prin excelență, o prețuiește neoprotestantismul, încădrându-se întocmai prescripțiilor ei. Astfel, cu smerenie, încercăm a reflecta, prin câteva rânduri, asupra *preoției universale*, susținută de învățăturile Sfintelor Scripturi de-a lungul istoriei mărețului Plan de Mântuire.

Nu vom intra în detalii pentru a argumenta funcționarea sistemului chiar de la începuturi, apoi de-a lungul erei patriarhale, a judecătorilor și sistemului monahal, prin viața și activitatea profeților chemați de Dumnezeu în cele trei perioade îndeobște cunoscute: 1. profeții începutului; 2. profeții făcători de minuni; 3. profeții literați – scriitori. În schimb, dorim să subliniem faptul că latura teologiei practice a profetismului și preoției Dumnezeu a pus-o și o pune și astăzi la îndemâna oricărui om care își consacră viața pentru cauza Sa. Un argument autentic în această privință îl găsim în răspunsul lui Moise dat lui Iosua: „Un tânăr a alergat și a dat de știre lui Moise, zicând: «Eldad și Medad prorocesc în tabără.» Și Iosua, fiul lui Nun, care slujea lui Moise din tinerețea lui, a luat cuvântul și a zis: «Domnule Moise, oprește-i.» Moise i-a răspuns: «Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci, și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei!»» (Numeri 11:26-28)

Astfel, putem susține că afirmația cum că preoția universală ar fi o instituție pur nou-testamentală este greșită, pentru că Domnul dintotdeauna a acceptat și chiar a chemat pe *oricine* în slujba Sa, pe acela care, cu smerenie și ascultare necondiționată, și-a predat viața Lui.

PROFETUL ADOLESCENT

Mai presus de contemporanii săi, profețiile lui Isaia au avut cu predilecție efecte făuritoare și formative asupra istoriei. Observăm că la un anumit punct al vremii, Isaia, de pe aripa Templului din Ierusalim, modelează chiar și istoria mondială. Iată-l, vorbește, iar fala poporului său apune; din nou grăiește, și de la miazănoapte iată că vine amenințarea vrăjmașului. Din nou ia cuvântul, în urma căruia Ierusalimul este în flăcări; și tot el ridică graiul, după care urmează o liniște înspăimântătoare, iar împăratul vrăjmaș, Sanherib,

fără o explicație omenească, se retrage de pe pragul victoriei, părăsind Ierusalimul.

Se poate vorbi aici de forța modelatoare și formatoare a Cuvântului asupra istoriei.

Dar cum a devenit Isaia un astfel de propovăduitor? Întrebarea este departe de a fi una retorică, dacă ne gândim că toți copiii Celui Preaînalt au fost și sunt și astăzi chemați să devină propovăduitori. Dacă ar trebui să ne formăm să-I auzim glasul sau să ne

curățim buzele necurate, am fi fără speranță pentru că, în pofida strădaniilor noastre, nu vom reuși niciodată să devenim mesagerii Împărăției Sale.

METODĂ DIVINĂ, FORMATOARE DE SLUJITORI

Suntem chemați să observăm nu ce a făcut Isaia cu Dumnezeu, ci să urmărim ce a făcut Dumnezeu cu și pentru Isaia. Vom observa multe minuni... Din experiența lui, observăm marea deosebire dintre Dumnezeu Cel Adevărat și zeitățile moarte și mute ale păgânilor.

În procesul de formare a profetului a urmat o altă minune: cu cărbunele aprins luat de pe altar au fost atinse buzele lui. Și vedeți ce minune! În urma acestui act, Isaia rămâne intact, nevătămat, nu a fost transformat în scrum și cenușă, ci buzele lui într-adevăr au fost curățite, apte pentru transmiterea mesajelor cerești. Iar culmea minunilor a fost că acest tânăr singuratic, slab și până acum lipsit de curaj, este trimis de Dumnezeu în mijlocul unei lumi răzvrățite. Mandatul său a fost să vorbească.

Lumea însă nu a recunoscut prin el Cuvântul lui Dumnezeu: „întruna au auzit și nu au înțeles; întruna au văzut și nu au priceput, căci inima poporului era împietrită, nu s-au întors la Domnul și nu s-au tămăduit.” Totuși, Isaia era profet, indiferent că a fost sau nu văzut, recunoscut, ascultat și urmat de către popor. El propovăduia solia lui Dumnezeu.

Cum erau posibile toate aceste mărețe lucrări? Răspunsul îl găsim în cuvintele: „Iată-mă, trimite-mă!”

Aceasta este metoda prin care putem deveni lucrători împreună cu Dumnezeu.

„Iată-mă, Doamne!” Aceasta este „oferta” noastră pentru Dumnezeu, care, îmbinată cu chemarea divină, devine plan-proiect de viață a aceluia care se înrolează în slujba Domnului, primind statutul preoției universale.

„Iată-mă, trimite-mă!” Sunt conștient de pericolele și greutățile ce urmează. Văd pe Antihrist cum asediază Cetatea lui Hristos. Prevăd viitorul: necazurile și obstacolele. Văd poporul cu inima împietrită, văd încropeala creștinilor, văd indiferența față de Cuvânt. Văd cum se răresc rândurile și se golesc bisericele. Cu toate acestea, Doamne, trimite-mă!

MANDATUL DE SLUJITOR

„Solia propovăduită de Isaia a fost îmbibată de mângâiere și încurajare. S-a adresat aceluia care s-au întors de pe căile lor de rătăcire și păcat.

Îndemnul prorocului adresat lui Iuda de a privi la viul Dumnezeu și de a primi darurile Sale pline de îndurare n-au fost zadarnice. Au fost unii care au luat aminte și care s-au întors de la idolii lor la închinarea lui Iehova. Au învățat să vadă în Făcătorul lor dragoste, milă și compătimire duioasă. Și în zilele care aveau să vină în istoria lui Iuda, când numai o rămășiță avea să fie lăsată în țară, cuvintele prorocului urmau să-și aducă rodul într-o reformă hotărâtă. «În ziua aceea», declara Isaia, «omul se va uita spre Făcătorul său și ochii i se vor întoarce spre Sfântul lui Israel; nu se va mai uita spre altare, care sunt lucrarea mâinilor lui, și nu va mai privi la ce au făcut degetele lui, la idolii Astarteei și la stâlpii închinați soarelui» (Isaia 17:7,87; Ellen G. White, *Profeți și regi*, cap. 26)

Mandatul trimișilor Domnului nici astăzi nu este altul decât acela care îl înflăcăra pe Isaia.

Iar toate minunile derulate de-a lungul istoriei sacre, culminând cu suprema minune a Crucii, au fost și au rămas până astăzi o nebulă pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, reprezintă puterea lui Dumnezeu. (1 Cor. 1:18)

Să luăm aminte la onoarea și privilegiul încredințării noastre ca purtători ai mesajului Cerului către contemporaneitate, în forma Legii divine, care este normă și judecată, dar totodată este Evanghelie, iertare și har. Isaia „nu a prins foc” de propria sa înflăcărare, ci cărbunele aprins de pe altar l-a curățit și l-a pregătit pentru slujire. Cazul său ne învață că propovăduirea întotdeauna este darul lui Dumnezeu, dat în binecuvântata instituție a preoției universale.

În acest mandat universal, trimisul are o singură grijă: să transmită Cuvântul exact cum l-ar transmite Însuși Dumnezeu. Exemplul lui Isaia ne arată că numai „arzând” putem lumina în lume.

Suntem dovada că această „nebulă”, de fapt, este puterea lui Dumnezeu care lucrează în noi marea operă de făurire a omului nou.

Observăm această putere creatoare în Biserica lui Hristos, prin necurmata lucrare de redeșteptare și reformă, ce pregătește lumea pentru ziua marelui seceriș.

Fiecare propovăduitor din garda de onoare a preoției universale poate fi asemuit cu un minunat instrument cu coarde. Instrumentul este făcut din materiale pieritoare. În schimb, melodiile pe care le emană sunt nepieritoare. Mai curând sau mai târziu, instrumentul va pieri, transformându-se în pulbere, însă melodia creată prin inspirație divină rămâne pentru totdeauna, spre slava lui Dumnezeu. ■

Alexandru Timiș este pastor în Conferința Transilvania de Nord.

CALEA PATRIARHILOR

„Și Avraam a străbătut țara (Canaanului) până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More... Și de acolo a trecut la muntele dinspre răsărit de Betel și și-a întins cortul, având Betelul spre apus și Ai spre răsărit; și acolo a zidit un altar Domnului și a chemat numele Domnului. Și Avraam a plecat, mergând înainte spre sud.” (Gen 12:6,8)

Croiți cărări drepte

Marele apostol Pavel ne dă următorul sfat: „Faceți cărări drepte pentru picioarele voastre, încât ceea ce este schiop să nu se abată” (Evrei 12:13). Avraam, primul dintre patriarhi, deschizătorul de drumuri, era conștient de acest fapt. Viața sa a fost un exemplu în absolut fiecare mișcare. Avraam a străbătut un drum foarte lung, de peste 2.000 de kilometri, din Ur – Haran și până în țara Canaanului. Erau căi bine trasate, pe care călătoreau caravanele de negustori, armatele și alți călători. Prin Canaan treceau două astfel de căi: Calea Mării, care venea din Egipt, urmărind linia litoralului, urca spre nord, străbătând culoarul siro-african, și făcea legătura cu Babilonul. Calea Împăratului venea din sudul Arabiei, străbătea platoul Iordaniei și urca spre Damasc, iar apoi se unea cu Calea Mării. Mai multe căi de legătură uneau cele două axe principale. De-a lungul acestor căi principale erau așezate marile cetăți, care ofereau protecție, posibilități de comerț și orice împlinire a dorințelor.

Avraam a ajuns în țara Canaanului pe aceste autostrăzi ale Antichității, apoi le-a părăsit și a deschis o nouă cale. Drumul ales de patriarh urmărea culmea Munților Samariei și ai Iudeei, un traseu lipsit de importanță, fără cetăți renumite, fără zone economice prospere, fără nicio posibilitate bună de comerț. Era o zonă aridă, fără pământuri fertile sau pășuni bune, fără surse de apă. Ce l-a determinat pe Avraam să aleagă acest traseu? Avea alte posibilități mult mai favorabile la îndemână, era un om bogat, venea dintr-o țară cu un bun renume și oricare dintre cetățile canaanite s-ar fi mândrit să-l aibă printre ele.

Calea Patriarhilor

Traseul urmat de Avraam începea la Sihem, în centrul Munților Samariei, continua cu Betel, Moria, Stejarul lui Mamre, Hebron și se încheia la Beer-Șeba, limita dintre vegetație și pustiu. Acest drum măsoară în jur de 150 de kilometri. Urmașii săi, Isaac și Iacov, vor continua să străbată acest traseu în procesul de transumanță, cu turmele lor. Drumul va intra în istorie sub numele de Calea Patriarhilor și constituie axa principală a Țării Sfinte.

Când Iosua a ocupat Canaanul, evreii s-au așezat tot pe crestele munților, făcând din Calea Patriarhilor centrul țării. A fost singura civilizație din Antichitatea veche care nu a respectat obiceiul de a se constitui de-a lungul cursurilor de apă. Siguranța lor consta nu în râuri și irigație,

Vedere aeriană a Munților Iudeei, pe unde trecea Calea Patriarhilor

în navigație sau alte facilități, ci în binecuvântarea lui Dumnezeu prin ploaia cerului și roua pământului. Vă invit la o călătorie pe vârful munților Canaanului, urmând traseul Calea Patriarhilor:

1. Stejarul lui More de lângă Sihem este punctul nordic de început al Căii Patriarhilor. Locul este într-o mică depresiune intramontană de la poalele Munților Garizim și Ebal. Un drum coboară spre Iordan, iar apoi urcă pe malul Iabocului, până întâlnește Calea Împăratului. Acesta a fost drumul folosit de Iacov când s-a întors din Padan Aram și, probabil, Avraam a venit tot pe acest traseu. Un alt drum coboară spre vest, făcând joncțiunea cu Calea Mării în dreptul localității Dotan.

Avraam nu s-a așezat în această cetate, ci undeva în apropiere, având ca punct de reper Stejarul lui More. Iacov va reveni aici peste ani și va cumpăra locul respectiv, fiind prima posesiune a evreilor din Canaan. Tot aici va săpa o fântână, care îi va purta numele și unde Domnul Hristos a ținut o minunată predică de evanghelizare în fața femeii samaritene. O biserică ortodoxă comemorează acest eveniment și păstrează, chiar în altarul ei, fântâna milenară a patriarhilor. Ce frumos început! Un izvor de apă, într-o țară uscată! Patriarhii au oferit călătorilor apă, iar Domnul Isus ne-a oferit, tot în acest loc, apa vieții. Câți oameni înțeleg și prețuiesc aceasta?

2. Betelul este așezat pe platoul cel mai înalt al munților. Avraam marchează popasul său printr-un nou altar de jertfă, unde se va mai întoarce. Tot aici, Lot se va despărți de Avraam și va pleca spre Sodoma,

iar patriarhul își va continua, de unul singur, drumul spre sud. Iacov va oferi o nouă dimensiune locului prin visul său: scara cerului, și va face din Betel un nume de rezonanță: Casa Domnului. Chiar dacă vitregiile vieții au șters urmele fizice ale acestor altare, ele au rămas în inimile credincioșilor și în numele a mii de case de rugăciune.

3. Moria. Următorul popas, de la mijlocul drumului, este Moria. Aici avem cel mai mare altar și cea mai extraordinară experiență a credinței. A fost cea mai mare probă a credinței, atât de profundă, încât Avraam a văzut în experiența de pe Moria pe Fiul lui Dumnezeu „și a tresăltat de bucurie”. Locul acestei jertfe va deveni cel mai sacru punct și aici Solomon va înălța marețul său templu. La doar câteva sute de metri, se va ridica peste veacuri altarul care va încheia șirul altarelor biblice: crucea Golgotei. De mii de ani a devenit și a rămas locul sacru cel mai important din lume, o placă turnată pentru toți credincioșii monoteiști. Știa oare Avraam ce importanță va oferi celui loc prin gestul extraordinar al credinței sale?

4. Mormântul Rahelei – Betleem. La doar 6 km de Moria, întâlnim un stâlp de aducere aminte, ridicat de Iacov pe mormântul soției iubite, Rahela. O capelă-sinagogă adună zilnic mii de pelerini, în special femei, care vin să se roage la mormântul unei mame din Israel. Locul se află la granița dintre evrei și palestinieni, aparține evreilor, dar este pe teritoriu palestinian, făcând ca evenimentele să fie mereu fierbinți, așa cum a fost și viața tumultuoasă a Rahela.

5. Stejarul lui Mamre. O oază de odihnă și refacere găsim la umbra stejarilor lui Mamre. Locul este deosebit, așezat la aproape 900 de metri altitudine, spre est se întinde Pustiul Iudeei, iar spre vest, unele dintre cele mai renumite podgorii. De aici au luat iscoadele acei struguri uriași, ducându-i în tabăra de la Cades Barnea. La umbra acestor stejari, Avraam a avut unica ocazie de a invita la masă oaspeți cerești și de a negocia cu Dumnezeu salvarea Sodomei. Păcat că nu s-au găsit nici măcar zece oameni drepti pentru ca Avraam să poată primi *Premiul Nobel pentru Pace*.

6. Beer-Șeba. De aici coborâm spre sud, pe albia torentului cu același nume, Beer-Șeba. M-am întrebat: De ce oare au ales patriarhii acest loc dezolant de la marginea pustiei? Nu era nicio cetate în apropiere, niciun drum comercial, nimic atrăgător, doar pustia și munții din depărtare. Și totuși Beer-Șeba va rămâne stația finală a drumului lor. Călătorie care începe la o fântână și se termină cu o altă fântână, parcă dorind să spună: *Călătorule, dacă vei alege drumul nostru, nu te vei îmbogăți, dar niciodată nu vei muri de sete!*

Lumea patriarhilor

Patriarhii au întors spatele lumii civilizate din vremea lor. Ei au spus NU unui stil de viață, unor metode de existență și tuturor plăcerilor și avantajelor aduse de civilizație. Ei au respins obiceiurile, tradițiile și felul de

Munții gemeni, Ebal și Garizim, la poalele cărora se afla Stejarul lui More, de lângă Sihem.

viață al contemporanilor lor. Patriarhii au creat o nouă lume, o nouă civilizație. Aveau ca centru altarul și ca periferie, credința. Obiectivul lor era „cetatea care are temelii tari, al cărei Arhitect și Ziditor este Domnul”. Nu au fost niște inculte, niște barbari necivilizați. Urmașii lor au dat lumii primul alfabet, prima și cea mai importantă carte, cel mai condensat cod de legi și cele mai înalte principii pentru lumea civilizată de astăzi.

Este nevoie să ai o viziune înaltă despre viață, să urci pe scara cerului, să oferi apă vie călătorilor obosiți, să mediezi pace între combatanți și să intervii pentru salvarea unor străini, dar mai ales, să faci din altarul de închinare centrul vieții tale, pentru a găsi puterea să mergi pe această cale. Dacă ai trăit multe decepții, dacă încă n-ai găsit fericire, te invit, prietene, să faci o călătorie pe Calea Patriarhilor, fie chiar și imaginară. Meditează la ceea ce au realizat acești oameni și te vei convinge că merită să-i urmezi. ■

Lect. univ. dr. **Traian Aldea** este profesor de arheologie la **Institutul Teologic Adventist**.

Biserica ortodoxă, în construcție; la demisol, sub altar, se află izvorul lui Iacov.

„Prin viața și moartea Sa, Hristos a realizat mai mult decât recuperarea din ruina produsă de păcat. Scopul Satanei a fost separarea veșnică dintre Dumnezeu și om, dar în Hristos, noi devenim mai strâns uniți cu Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată.”¹

„Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnul ei. Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri, dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” (Rom. 8:12,13).

Darul

Descendența noastră spirituală este marcată de păcatul original (Rom. 5:12) și nu putem cunoaște corect starea noastră reală decât în lumina soluției divine (Rom. 5:12-19; 1 Cor. 15:21,22). Condiția noastră este o degradare intrinsecă (Ps. 51:5; Rom. 3:23). Aceasta exclude orice pretenții la mântuire prin descendență (Ioan 8:33-47) sau mântuire odată pentru totdeauna (2 Petru 1:10,11; Ev. 6:4-6; 10:26-29). Toți avem nevoie de pocăință, de renaștere spirituală, de o relație permanentă cu Hristos (Ioan 15:1-11).

Nevoia unei noi șanse

Dilema morală a protopărinților noștri s-a transformat în păcat, cu toate urmările înstrăinării spirituale de Dumnezeu. Eva s-a apropiat de singurul loc unde putea fi ispitită de Satana (Gen. 2:16,17), s-a angajat într-un dialog neloial cu privire la Dumnezeu (Gen. 3:1-5), și-a dorit un statut și o cunoaștere neintenționate de Dumnezeu pentru om (Gen. 3:5) și a decis, după propria judecată, nu pe temeiul cuvântului clar al Creatorului ei.

În timp ce Eva a fost amăgită, Adam a păcătuit în cunoștință de cauză (1 Tim. 2:14). De aceea păcatul original este păcatul adamic (Rom. 5:12-18). Fapta Evei n-a fost urmată imediat de consecințe vizibile, prin urmare și Adam trebuia să ia o decizie bazată numai pe cuvântul lui Dumnezeu. Amândoi au decis în deplină libertate, singurul test fiind încrederea în Dumnezeu și loialitatea față de El. În esență, păcatul lor a fost același.

Amândoi au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, împotriva ordinii morale create și împotriva conștiinței lor. Au ignorat prerogativele lui Dumnezeu de a defini binele și răul. Au ignorat statutul lor de ființe dependente de Dumnezeu. Au răsturnat ordinea valorilor. Au violat voința lui Dumnezeu întipărită în ei la creație. Prin urmare, păcatul original a fost o faptă irațională și nenaturală pe toate coordonatele existenței lor: relația cu Dumnezeu, ordinea morală universală și natura lor neprihănită (Ecl. 7:29). Ei au trădat plinătatea naturii divine și plinătatea naturii umane. Au păcătuit împotriva lui Dumnezeu și împotriva chipului lui Dumnezeu în ei. Au respins dorința lui Dumnezeu de a fi pentru ei și în ei.

Păcatul original a introdus un obiectiv greșit, o metodă greșită și un timp greșit.² Obiectivul greșit: să fii mai mult sau altceva decât ființa creată după chipul lui Dumnezeu. Metoda greșită: să devii asemenea lui Dumnezeu printr-un act magic (fructul oprit), nu prin relația permanentă cu Dumnezeu. Timp greșit: să fii asemenea lui Dumnezeu instantaneu, nu printr-o experiență nesfârșită cu El.

„De-a lungul veacurilor nesfârșite, el [omul] ar fi continuat să dobândească noi comori ale cunoașterii, să descopere izvoare proaspete de fericire și să obțină o înțelegere mereu mai clară cu privire la înțelepciunea, puterea și iubirea lui Dumnezeu. Ar fi împlinit din ce în ce mai mult scopul creării sale și ar fi reflectat din ce în ce mai fidel slava Creatorului.”³

Șansă cu exigențe

Șansa omului (omenirii) constă în faptul că Dumnezeu a întâmpinat păcatul adamic cu har, așa încât păcatul să nu devină o fatalitate (Gen. 3:15). Este adevărat că, prin amânarea judecății divine, atributele și stăpânirea lui Dumnezeu continuă să fie contestate de păcat. Dar timpul de har nu trebuie nicidecum înțeles ca o conciliere între Dumnezeu și păcat. Nu, Dumnezeu și păcatul rămân la poli opuși în spectrul moral universal. Exigențele sfințeniei lui Dumnezeu rămân, chiar dacă în lumea noastră încă există doi stăpâni (Mat. 6:24): întuneric și lumină (Ioan 3:19), păcat și neprihănire (Rom. 6:16,18).

De unde a doua șansă? De ce Adam și Eva n-au fost nimiciți imediat după căderea în păcat? Mai întâi, pentru că păcatul și neprihănirea nu sunt realități impersonale, într-o relație de excludere reciprocă instantanee, conform legii cauză-efect. De partea neprihănirii stă Dumnezeu, de partea păcatului stă omul. Dumnezeu, prin natura Sa, Își exprimă exigențele Sale morale în timp (timp de har), iar omul poate să răspundă Creatorului său în acest timp de har. Lucifer și îngerii lui, de asemenea, au avut timp de har (Apoc. 12:7,8). Faptul că mânia lui Dumnezeu se manifestă în timpul harului, nu numai la sfârșitul acestui timp, ne ajută să înțelegem natura mâniei Sale (Rom. 1:18). Ea este în primul rând disociere absolută de păcat (Hab. 1:13; Ex. 33:20) și apoi osândirea păcatului (Rom. 2:5). Imaginea biblică a focului exprimă cât se poate de potrivit mânia lui Dumnezeu în timpul harului și la sfârșitul acestui timp (1 Petru 1:7; Apoc. 20:7-9).

unei noi șanse

Aceeași slavă divină ne poate purifica sau ne poate mistui (Mal. 3:1-3; Ev. 12:28,29). În timpul purificării acționează ispășirea, apoi acționează osânda (Rom. 2:4-8).

„Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu el ajung în așa măsură în dezacord cu Dumnezeu, încât chiar prezența Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Celui ce este iubire îi va nimici.”⁴

Al doilea motiv pentru șansa acordată omului căzut în păcat este acela că Dumnezeu a creat pământul pentru a fi locuit (Gen. 1:28; Is. 45:18; Ps. 115:16), nu pentru a fi un cimitir cosmic.

Al treilea motiv este siguranța morală a universului. A doua șansă acordată omenirii așază întreg universul în siguranța veșnică (Naum 1:9). Nimicirea imediată a lui Lucifer în cer și/sau nimicirea omului pe pământ ar fi aruncat întreg universul în anxietate veșnică. O asemenea mișcare este absolut străină pentru caracterul lui Dumnezeu. El este dragoste (1 Ioan 4:8).

Și în sfârșit, șansa a doua se datorează faptului că Dumnezeu, în natura Sa tainică, este Mântuitor. Adam a păcătuit în fața și împotriva Mântuitorului său, a cărui primă reacție la păcat este harul.

„Când a apărut păcatul, exista un Mântuitor...”⁵

„Fiul lui Dumnezeu Se oferise să facă ispășire cu propria Sa viață pentru păcatul lor. Un timp de probă li s-a dat și, prin pocăința și credința în Hristos, puteau deveni iarăși copii ai lui Dumnezeu.”⁶

Dacă existența noastră coincide cu singurul scop al lui Dumnezeu cu noi, acela de a fi chipul Său de-a lungul veșniciei, să alegem acest scop!

Darul unui destin schimbat

Prin Adam am pierdut neprihănirea personală și etica de la început (Rom. 3:23), am pierdut filialitatea și averea (Luca 15:11-34), dar n-am pierdut destinul nostru personal veșnic (Ecl. 3:11; Ioan 3:16). Prin Isus Hristos primim înfierea și moștenirea (Ioan 1:12; Rom. 8:17; Gal. 4:4-6). Suntem sub păcat, dar cu un destin veșnic neschimbat. Condiția păstrării acestui destin este să încetăm participarea personală la păcat.

Păcatul lui Adam ne privează de privilegiile edenice, dar nu de destinul nostru veșnic. Numai păcatele noastre ne pot lipsi de acest destin. Adesea înclinăm balanța responsabilității morale de partea moștenirii adamice. Suntem indignați pentru urmările păcatului originar și luăm în calcul posibilitatea eliberării noastre din blestemul (urmările) și robia păcatului. Apostolul Pavel afirmă că în și prin Isus Hristos participăm la o restaurare deplină (Rom. 5:12-21). Isus Hristos este mult mai puternic în a reface decât Satana în a distruge.

În fața acestei șanse, participarea noastră pasivă la căderea lui Adam (Rom. 5:12) pierde din dramatism, în comparație cu participarea noastră activă la păcat, care duce la moartea a doua (Rom. 2:5-8; 6:23). Destinul nostru veșnic

noi îl decidem nu prin relația noastră cu întâiul Adam, ci prin relația noastră cu al doilea Adam, Isus Hristos. La judecată nu vom răspunde pentru păcătoșenia noastră colectivă în Adam, ci pentru alegerea noastră personală față de Hristos. Participarea noastră activă la propria mântuire este dorința și apelul insistent al lui Dumnezeu pentru noi toți:

¹ Ellen White, *Viața lui Isus*, pag. 25, în orig.

² Helmut Ott, *Created for Life*, College Press LLC, Collegedale, TN, 2009, pag. 54-57.

³ Ellen White, *Educație*, pag. 15, orig.

⁴ Ellen White, *Viața lui Isus*, pag. 764, în orig.

⁵ *Bible Commentary*, vol. 1, pag. 1084.

⁶ Ellen White, *Patriarhi și profeți*, pag. 66, în orig.

„Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii” (Rom. 6:11-14). ■

Adalbert Orban este pastor în Atlanta, Statele Unite.

Până la marginile pământului

– experiențe misionare din Vanuatu –

Motto: „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?” (Gen. 18:14)

Încă din ziua în care am intrat în Biserica Adventistă am avut dorința de a mărturisi și altora despre lucrările lui Dumnezeu. Simțeam că trebuie să fac ceva pentru cei din jur, iar aceste îndobândiri ale Duhului Sfânt și-au găsit împlinirea în mai multe feluri în viața mea.

Experiența cea mai intensă în domeniul misionar am trăit-o departe de țara noastră, în Vanuatu. Din zona în care suntem noi, pot spune că Vanuatu se află situat la marginile pământului.

Statul Vanuatu a devenit independent în anul 1980. Acesta este situat între Ecuator și Tropicul Capricornului, în zona cunoscută sub numele de Oceania. Are ca vecini în nord, la 170 de kilometri, insulele Solomon, apoi spre vest, la 230 de kilometri, se află Noua Caledonie. Capitala statului, Port Vila, este situată la aproximativ 2.000 de kilometri de Brisbane, Australia.

Vanuatu se întinde pe 14.700 de kilometri pătrați. Suprafața de pământ este împărțită în 40 de insule, dintre care numai 12 sunt populate. Amintesc aici pe cele mai mari: Espiritu Santo (4.900 km²), Malekula (2.539 km²), Erromango (1.113 km²), Efate-Vate (1.094 km²), Ambrym (644 km²), Epi (637 km²).

Relieful principalelor insule este muntos, munții de aici ajungând până aproape de 2.000 de metri altitudine. Pe cea mai mare insulă – Espiritu Santo –, unde am lucrat eu, sunt și cele mai adânci jungle, dar și cei mai înalți munți. Vanuatu are și 9 vulcani activi, dintre care 7 sunt la suprafață.

În Vanuatu trăiesc aproximativ 215.000 de locuitori, care vorbesc mai multe limbi, cea principală fiind limba bislamă, o combinație de engleză și malaieziană. Dintre aceștia, 16.500 sunt adventiști, Biserica Adventistă fiind a patra ca număr de membri din țară (7,6%).

Lucrarea mea din Vanuatu se împarte în două etape. În prima etapă, pe parcursul anului 2008, am fost singură. A doua etapă s-a desfășurat în anul 2010 și, de această dată, am fost însoțită de Criss, soțul meu, cu care m-am căsătorit după ce am sosit din prima călătorie. În articolul de față doresc să vă relatez câteva experiențe din prima mea călătorie în Vanuatu.

Întâlnirea cu Vanuatu

Acomodarea mea în Vanuatu s-a făcut la o școală adventistă. Prin studenții veniți să învețe, am avut ocazia să cunosc câte ceva despre fiecare dintre insulele acestei țări, despre obiceiuri, îmbrăcăminte etc. Apoi am fost două săptămâni asistentă medicală într-un spital din Espiritu Santo, al doilea oraș ca mărime din Vanuatu.

Aici, la spital, am întâlnit un medic, venit ca voluntar, din Germania. Într-una din zile, a fost nevoie să intervină urgent la un caz de chist ovarian. Cu această ocazie, m-a invitat să-l ajut la operație. Este adevărat că în timpul școlii am asistat de multe ori la operații, dar niciodată nu am lucrat direct cu medicul care opera. Însă la Dumnezeu nimic nu este prea greu. Efectiv, El îmi pune mâna pe instrumentele chirurgicale de care avea nevoie medicul,

îmi așeza mâinile pe pacientă, pentru a lucra după nevoie, pentru ca, la sfârșit, totul să se termine cu bine. Dumnezeu nostru este uimitor.

După perioada petrecută în spital, am decis să merg din sat în sat, pe insula Espiritu Santo cu gentuța mea medicală, prezentându-mă ca fiind trimisă de Misiunea medicală din Vanuatu. De altfel, pe această cale am obținut și viza ca un an de zile să locuiesc în această țară.

Ținta mea era să promovez un stil de viață sănătos, preocupată fiind în mod special de sănătatea femeilor. Medicina preventivă (masajul, remediile naturale) mi-a deschis porțile într-un mod neașteptat. Astfel, mergeam din sat în sat, iar vestea că vine o fată care se ocupă de sănătatea mamelor (vrea să facă un club al mamelor) și le învață în special tehnici de masaj se răspândea repede. Masajul era o nevoie acută prin locurile pe unde mergeam, deoarece toți – femei, bărbați, chiar și copii – sunt niște cărăuși prin definiție. Ei duc în spate mâncarea de la grădini, lemnele sau alte lucruri necesare. Unii aveau spatele ca de piatră și toți se plângeau de durere de spate.

Băiețelul și bunica

Într-unul din sate, mi-au adus un băiețel de 11 ani, pe nume Sebastian. Acest băiețel era orfan și avea un picior înțepenit, astfel că abia putea să facă câțiva pași. Nu știau să-mi explice ce s-a întâmplat. Spuneau că l-a apucat deodată această neputință. Mi l-au adus să-i fac masaj. Mi-am dat seama că mușchii și nervii de la gambă erau foarte rigizi. Așadar, i-am masat mușchii timp de o oră, după care l-am chemat pe șeful satului să-l învețe cum să-i facă el masaj, în fiecare seară, acestui copilăș. De asemenea, l-am învățat și ce alte remedii naturale să folosească.

Tot satul era adunat să vadă ce fac cu băiețelul. Apoi, am fost chemată din casă în casă. La un moment dat, când mă simțeam deja foarte obosită, a venit la mine un copilăș care m-a dus la o bunicuță foarte tristă, singură și murdară, cum nu întâlnisem pe nimeni în Vanuatu. Acest lucru era cu atât mai

curios cu cât din acest sat până la apa oceanului nu se făcea mai mult de 5-10 minute.

I-am rugat pe cei care mă priveau să o ducă la apă și să o ajute să se spele. În prealabil, îi făcusem masaj, așa murdară cum era, să vadă toți că eu, o femeie albă, nu am nicio rețineră față de ea. Le-am spus, apoi, ca în fiecare zi să facă același lucru cu bătrâna, pentru că unul dintre motivele stării ei era tocmai această murdărie, în care probabil zăcea de ani de zile.

După ce am terminat de mers la toți oamenii care mă chemaseră, am verificat dacă au dus-o pe bunica la spălat, cu gândul de a o spăla chiar eu, în cazul în care vecinii ei nu ar fi făcut-o. Așteptam din partea lor să simtă împreună cu ea și să facă ceva pentru ea. Mare mi-a fost bucuria, când am văzut-o curată, pe malul apei, cu câteva femei lângă ea. Radiau de bucurie și mulțumire atât ea, cât și cei care au ajutat-o.

După o vreme, m-am reîntors în acest sat și am avut satisfacția de a-l vedea pe Sebastian, băiețelul de 11 ani, care înainte abia își târa piciorul, cum fugea acum sprinten prin pădure. „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?”

Călătorind cu Îngerul păzitor

Mă aflu undeva în vârf de munte și îmi doream ca a doua zi să vizitez alte două sate. Încă de seara, mă rugam Domnului să găsească pentru a doua zi un însoțitor. Încă nu cunoșteam bine drumurile prin munți. S-a oferit să mă ajute un tânăr de 16 ani. Deși un copil ca vârstă, era totuși foarte dezvoltat. Pentru că nu întrezăream niciun pericol, am pornit la drum.

Am ajuns la cele două sate care se aflau la distanță de 3-4 ore de mers pe jos. După ce mi-am îndeplinit misiunea acolo, peste câteva zile a venit timpul să ne întoarcem.

Undeva pe la mijlocul drumului, după ce trecuserăm un râu mare, acest tânăr s-a oprit în fața mea și mi-a cerut puțină apă. Avea însă o privire foarte tulburată și fixă, dându-se foarte aproape de mine. În clipa aceea, a făcut un gest nepotrivit. Mirată și înspăimântată, l-am întrebat: „Ce se întâmplă cu tine?” În timp ce ridică cuțitul, mi-a spus: „Te vreau!” (în bislamă: „Mi wantem you!”).

Am paralizat și nu am putut decât să-mi înalț glasul ca un fulger la Dumnezeu, iar lui să-i spun: „În Numele lui Dumnezeu, te rog să nu te atingi de mine!”

În clipa următoare, privirea i-a fost atrasă în stânga mea, unde a privit foarte surprins și chiar speriat, luând-o brusc la fugă. Fugea ca un nebun, iar eu fugeam după el și îl strigam să se oprească, pentru că nu știam drumul. L-am tot strigat, plină de curaj, să stea și să vorbim. Într-un final, s-a oprit și m-a așteptat, iar fața îi era total schimbată. L-am întrebat: „Ce s-a întâmplat?” După o tăcere lungă, mi-a spus: „În stânga ta, din spate, am văzut venind un bărbat foarte înalt și luminos, care era îmbrăcat în alb. Mi-a fost frică și am fugit!”

Atunci am înțeles că îl văzuse pe îngerul trimis de Domnul să mă ocrotească, pentru ca nimeni să nu îmi facă vreun rău. „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?”

Acestea sunt doar câteva crâmpoie din minunata experiență a vestirii Evangheliei până la marginile pământului. Voi reveni și în alte ocazii cu istorisiri din activitatea mea în Vanuatu, care arată că, într-adevăr, nimic nu este prea greu pentru Domnul. ■

Ella Stigleț este din Cătmăraști-Deal, Botoșani, de profesie asistentă medicală.

Acționează acum!

Convenția ASI Europa 2011

În perioada 15-19 iunie 2011, a avut loc Convenția ASI Europa 2011, la Konstanz, în Germania, într-o locație cu ecouri istorice, importante pentru creștinismul protestant. Aici, în aceeași clădire în care s-a desfășurat acum Convenția ASI Europa, a avut loc, între anii 1414 și 1418, cel de-al 15-lea conciliu ecumenic recunoscut de Biserica Romano-Catolică, ocazie în care a fost condamnat și executat Jan Huss.

Datorită amprentelor Reformei care marchează aceste locuri, organizatorilor Convenției ASI Europa 2011 li s-a părut potrivit ca evenimentul din acest an să aibă un motto motivator în ceea ce privește misiunea creștină: „Act Now! Reach out, up, across!” (Acționați acum! Ajungeți peste tot în jurul vostru!)

Monument ce marchează locul unde Jan Huss a fost ars pe rug în data de 6 iulie 1415

Vorbitorul principal al evenimentului a fost John Bradshaw, director al postului de televiziune „It is Written” (Stă Scris). Mesajele transmise au avut scopul de motivare pentru misiune și acțiune, de împărtășire a soliei adventiste și, în mod special, a întregitei solii îngerești. Nu trebuie să cedăm concepției că trăim într-o lume secularizată, în care nu este loc pentru credință, ci trebuie să depunem eforturi susținute pentru lucrarea lui Dumnezeu și să fim încrezători că El va fi Cel care întoarce inimile oamenilor către Sine. Metodele Sale le depășesc pe ale noastre și nu pot fi împiedicate de factorii potrivnici pe care noi îi identificăm și care ne descurajează deseori.

John Bradshaw(dreapta), împreună cu traducătorul său, Jens Giller(stânga)

Pe tot parcursul celor patru zile ale Convenției, au fost prezentate mărturii de către reprezentanți ai diferitelor filiale ASI Europa, care au fost implicați în proiecte misionare în țările lor sau în alte țări în care există o nevoie stringentă pentru misiune.

Unul dintre scopurile acestei convenții a fost acela de a-i ajuta pe participanți să „învețe noi modalități de a împărtăși în mod practic credința lor și de a fi eficienți în lucrarea de evanghelizare. Scopul existenței ASI este acela de a-i încuraja pe oamenii de afaceri și pe cei activi în cadrul diverselor asociații să își folosească toate resursele pentru a proclama întregita solie îngerească, acum, în aceste momente de la finalul istoriei pământului”, spunea Angel Duo, președintele ASI Europa, în mesajul său de bun venit. Cei prezenți au avut ocazia să participe la seminare pe teme de lucrare misionară eficientă: „Cum să-i conduci pe oameni la luarea unei decizii pentru Hristos”, seminar susținut de Dan Millares, lucrător biblic în cadrul Uniunii Suedeze; „Susținerea de campanii de evanghelizare și lucrare misionară eficientă”, susținut de către dr. Jan-Harry Cabungcal, coordonator evanghelizare al programului Europe4Jesus, Elveția; „Înființarea de grupe mici de studiu biblic, cu ajutorul materialului DVD: *Noi Începuturi*”, realizat de către ASI, seminar susținut de Rahel Ludwig, producător LifeStyleTv Suedia; „Cum să-i împărtășești credința unui evreu”, seminar susținut

de Richard Elofer, director al Biroului Adventist de Misiune și al Centrului Internațional de Prietenie Iudeo-Adventistă, din Ierusalim; „Știința versus credință”, seminar susținut de dr. Rivelino Montenegro, șeful Departamentului de Tehnologie, Medovent GmbH, Germania.

Vineri după-amiază, participanții au avut ocazia să se implice într-o acțiune practică de misiune, în orașul Konstanz, unde au împărțit invitații la concertul Harmony Quartet, susținut sâmbătă seara, cu intrare liberă. A fost împărțită și literatură creștină.

Programul de Sabat a atras mulți membri adventiști din Germania, astfel încât sala de 1.000 de locuri a clădirii conciliului a devenit neîncăpătoare. Muzica, mărturiile prezentate și programul de închinare au fost deosebite și încărcate de emoția partășiei.

Serviciul divin de închinare de sâmbătă dimineața a fost susținut de președintele Conferinței Generale, Ted N. C. Wilson. Mesajul său a fost unul de reafirmare a credinței în misiunea Bisericii Adventiste în lume și a încurajat inițiativele ASI și implicarea acestei organizații în lucrarea de misiune și în susținerea programelor desfășurate de biserică.

Președintele Conferinței Generale, Ted N. C. Wilson(dreapta), împreună cu traducătorul său, Winfried Vogel(stânga)

A fost prezent și președintele ASI America de Nord, Norman Reitz, care a rostit un mesaj pentru cei prezenți și, de asemenea, Denzil McNeilus, unul dintre fondatorii ASI America de Nord și membru al boardului ASI Missions Inc., care a vorbit despre

Foto: Christoph Gysin/ Amazing Recordings

proiectele misionare care sunt în desfășurare în cadrul ASI America de Nord și despre importanța pe care o acordă implicării tinerilor în lucrarea misionară.

De asemenea, au mai participat: Bruno Vertailler, președintele Diviziunii Euro-Africa, Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa, și dr. Bertil Wiklander, președintele Diviziunii Trans-Europa.

Cu ocazia acestui eveniment, a avut loc și Adunarea Generală Electivă în cadrul ASI Europa, iar în urma votului delegaților ASI prezenți, Comitetul Executiv al ASI Europa are următoarea componență:

Președinte: Angel Duo, Spania

Vicepreședinte pentru marketing, creșterea și înființarea de noi filiale: Ruben Dias, Portugalia

Vicepreședinte pentru evanghelizare: Passer Radim, Cehia

Vicepreședinte general: Remus Aurel Bența, România

Vicepreședinte finanțe: Christiane Theiss, Elveția

Secretar: Mark Alt, Elveția

Auditor: Markus Czettl, Elveția

De la dreapta spre stânga: Ruben Dias, Christiane Theiss, Radim Passer, Remus Aurel Bența, Mark Alt, Angel Duo și Jens Giller (traducător)

Programul Convenției s-a încheiat sâmbătă seara cu un concert susținut de Harmony Quartet.

La eveniment au participat reprezentanți ai filialelor ASI Europa din Elveția, Germania, Austria, Spania, Portugalia, România, Ungaria, Cehia, Ucraina, Croația, Slovacia. Delegația ASI România a avut următoarea componență: Dumitru Palada – vicepreședinte ASI România, Olga Palada – supervizare proiecte, Eduard Călugăru – trezorer Uniunea de Conferințe și reprezentant al Uniunii în cadrul Consiliului de Administrație ASI România, Maria Bența – membru ASI,

Remus Aurel Bența – secretar executiv și președinte ASI România.

Următoarea ocazie de acest fel a fost stabilită pentru anul 2013, în perioada 26-29 iunie, în Portugalia, și sunteți invitați să participați și dumneavoastră.

Pentru mai multe informații despre proiectele care vor fi desfășurate în următorii doi ani și pentru detalii despre cum puteți obține materialul video de la Convenția din acest an, vă rugăm să vizitați site-ul ASI Europa: www.asi-europe.org.

Convenția ASI România va avea loc pe 7 și 8 octombrie 2011, la Brașov.

Sperăm ca mesajul „Acționează acum!” să nu fi rămas în Konstanz, doar în inimile martirilor sau poate ale celor care au fost prezenți acolo în cele patru zile ale Convenției ASI Europa, ci dorim ca el să ne motiveze pe noi, membrii laici, să depunem eforturi susținute pentru proclamarea Veștii Bune acum..., nu mâine sau altă dată! ■

Remus Bența, președinte ASI România

Urme pe Stâncă

Luna august în istoria adventistă

august 1846 – Apare broșura lui Joseph Bates *Sabatul zilei a șaptea, un semn veșnic*. Adevărul despre Sabatul zilei a șaptea fusese descoperit în mișcarea millerită încă din primăvara anului 1844, totuși importanța predicării evenimentului de la 22 octombrie a făcut ca un astfel de mesaj să fie trecut în plan secundar. În 28 februarie 1845, T. Preble va publica un nou articol despre importanța Sabatului, reușind să convingă alți doi pionieri milleriți, care vor duce mai departe misiunea redescoperirii lui Joseph Bates și John Andrews. După citirea argumentelor din broșura lui Bates, în toamna anului 1846, James și Ellen White vor accepta adevărul despre ziua de Sabat.

30 august 1846 – Are loc căsătoria lui James White cu Ellen Harmon. Cei doi se cunoscuseră încă din 1845 și au călătorit o vreme împreună, fără să aibă gânduri de căsătorie, pe care o vedeau ca o negare a așteptării revenirii lui Isus. Au realizat însă că pentru amândoi căsătoria era modul în care chemarea lui Dumnezeu pentru ei se putea împlini mult mai bine, așa că, fără a fi membri formali ai unei biserici (mulți milleriți fiind excluși din bisericile lor înainte de octombrie

1844), au fost cununați de un judecător civil, pe 30 august 1846. Au avut o viață de familie frumoasă, fiind împreună 35 de ani, până pe 6 august 1881, când James White a încetat din viață. James și Ellen White au avut împreună 4 băieți, dintre care doar 2 au supraviețuit până la vârsta adultă.

august 1852 – A apărut primul număr al revistei *The Youth Instructor*, cea mai veche revistă adventistă dedicată celor tineri. Revista avea 8 pagini, apărea lunar și conținea lecțiile Școlii de Sabat, învățături doctrinare, precum și alte lecturi de folos celor mai tineri păzitori ai Sabatului. Tirajul a fost la început de 1.000 de exemplare, a ajuns la 25.000 la începutul secolului al XX-lea, pentru ca odată cu venirea lui Lora Clemet la conducerea redacției să ajungă la 50.000. Din 1970, revista a fost înlocuită de *Insight*, actuala publicație a tinerilor adventiști vorbitori de limba engleză din întreaga lume. ■

Adrian Neagu, pastor

Între CARTE și

Îmi amintesc de o întâmplare de la începutul adolescenței când, răsfoind corespondența și pozele mai vechi ale familiei, am găsit o cartotecă asemănătoare unei cărți poștale elegante. Era scrisă cu litere de o caligrafie exemplară, parcă desenate. Culoarea transmitea timpul trecut. Începusem să citesc și am descoperit că nu doar literele se ridicau frumos pe foaie – cuvintele ce le alcătuiau desenau imagini, relații, propuneri de o splendoare sufletească și relațională cum nu întâlnisem: alcătuiau o somptuoasă invitație către o domnișoară de a cărei prezență autorul era fermecat. Intrigat de prezența unei astfel de note între amintirile familiei, m-am adresat mamei întrebător: „Cine a scris aici?” Mama se uită la carte și îmi răspunde privind undeva unde numai ea vedea: „Tata, pe vremea când nu eram căsătoriți.”

Ținusem în mână niște cuvinte de pe vremea în care nu eram și nu știusem cât de aproape îmi erau cei implicați. Frumosul lor se născuse deja în mine, chiar dacă nu îi cunoscusem. Când am făcut-o, legătura s-a personalizat și n-a mai putut fi ștearsă.

Întâmplarea de mai sus ilustrează relația cu cartea. Ea este mai mult decât o înșiruire de semne pe un suport transmisibil. Deși în jurul nostru sunt multe cărți (...de vizită, funciară, de identitate, de acces, poștală etc.) și par a avea valoare, ele devin semnificative în funcție de relația pe care o avem cu conținutul lor.

Prin extensie, așa se întâmplă ca o carte să devină întâi semnificativă, apoi de căpătâi și de suflet. Astfel ajunge să îți placă un autor, o materie școlară, o profesie, să „ai parte de/din carte” la sensul propriu. Aparent, funcția estetică este principală, ea se condiționează reciproc și interferează cu o serie de alte funcții: socială, religioasă, de cunoaștere, morală și etică și contribuie la dezvoltarea umanității cititorului. Aceste domenii corespund direct unor dimensiuni fără de care omul ar cădea într-o subnormalitate, altfel spus, omul n-ar mai fi la fel de om. Dar dacă este, atunci armonia sa generează frumusețe.

Dintre mijloacele accesibile prin care e influențată ființa noastră interioară, literatura rămâne cel mai puțin

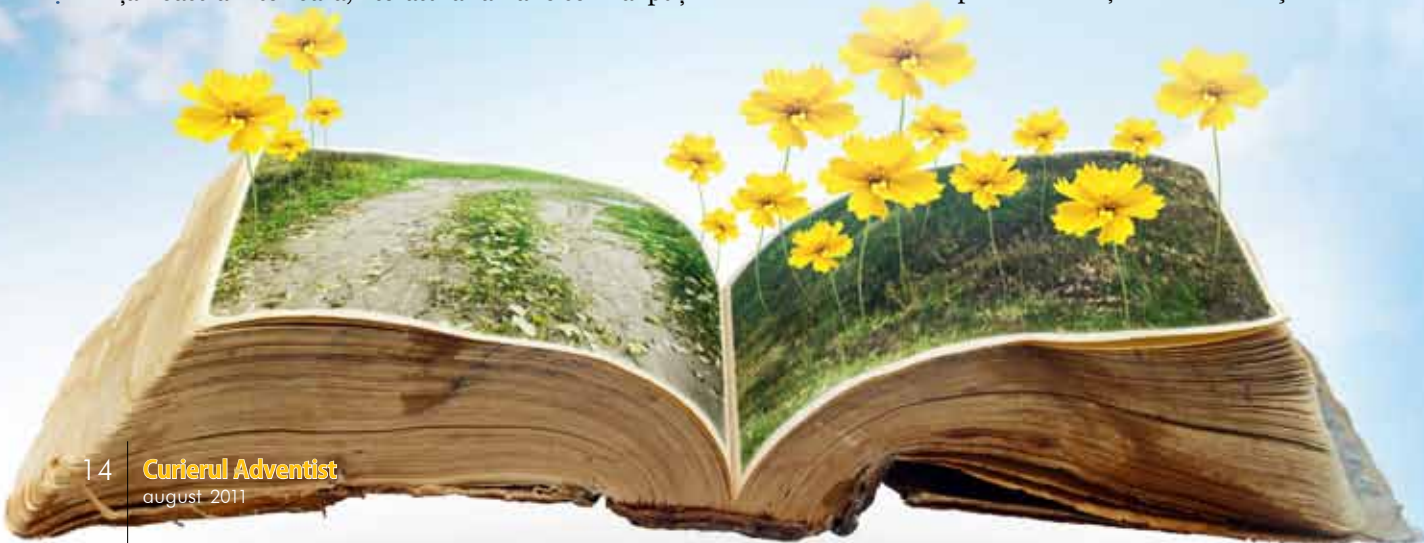
Acest articol este ultimul dintr-o serie de patru articole dedicate lecturii creștinului. Primele trei sunt *Cititul ca un drum* (Aprilie) și *Al treilea sens* (Mai), *Cartea de căpătâi* (Iulie).

intruzivă – oferă mai multă libertate. Prin contrast, mijloacele care stimulează prin intermediul simțurilor (filmul, muzica și altele) pun mai mult la încercare discernământul și spiritul critic: este mai greu să te împotrivești mâncării gustoase, dar nesănătoase, decât unei cărți. Deși în mod primar, lectura depinde de simțuri, savurarea ei depinde de gândire.

Spațiul gândirii și afectivității reprezintă spațiul maximei intimități. Sfânta Scriptură ne amintește să păzim acest loc mai mult decât orice, pentru că din el ies izvoarele vieții (Prov. 4:23). Responsabilitatea acestui îndemn nu este doar negativă, ci și pozitivă. Adică nu vom limita la restricționarea accesului unor elemente nefaste într-un spațiu vital, pur și sensibil, ci, de asemenea, ne vom deschide inima față de cele ce ne fac bine și ne binecuvântă viața – izvoarele vieții nu ies singure și involuntar din inimă. În spațiul acesta se descoperă dinamica noastră interioară, viața noastră cu Dumnezeu și cu semenii: „Cum răspunde în apă fața la față, așa răspunde inima omului inimii omului” (Prov. 27:19). Eșecul bunei vegheri a acestei dinamici duce la secătuirea de sine (Ier. 2:13), însă o păzire/păstrare responsabilă a acestui spațiu va face ca în el să continue să fie și să curgă viață. Așadar, pentru a ne păstra vitalitatea interioară sănătoasă, este crucial să ne propunem și să ne întâlnim cu alte inimi în care este viață.

Alegerea întâlnirii prin intermediul lecturii se aseamănă cu alegerea semenilor cu care te întâlnești, cu diferența că (mai) toate criteriile fizice dispar, rămânând doar valorile, credințele, iar elementele exterioare sunt doar indicii după care anticipăm dacă dialogul este posibil sau nu.

La fel ca în relațiile sociale obișnuite, o carte are câteva indicii cu privire la conținut – autorul și lumea

PARTE

lui, titlul operei, subiectul abordat, prezentarea/prefața, cuprinsul, grafica, scriitura, editura. Aceste indicii nu garantează rezultatul pozitiv al întâlnirii, deoarece acesta depinde de așteptările în urma lecturii. În cazul lecturii recreative sau estetice (de plăcere), dintr-un simț de responsabilitate față de sine, selecția ar trebui să aibă o anumită rigoare, iar lectura să fie făcută cu un simț critic sau atent – pe lângă evaluarea simplă a indicilor de conținut menționate, cititorul creștin verifică dacă subiectul în ansamblu este compatibil cu valorile moral-creștine sau cu viziunea sa despre lume și viață. Pe parcursul lecturii, ar trebui să-și păstreze criteriile pe care le are în alegere și să dialogheze cu autorul, neînchizând simțul critic și discernământul. În caz contrar, se ajunge la confundarea unui discurs artistic, alegoric, satiric, cu unul documentar, istoric. Este celebru cazul romanului *Codul lui Da Vinci*, care, citit necritic (și nedialogic), i-a făcut pe mulți să confunde ficțiunea cu realitatea. Aceasta se întâmplă datorită unei abordări naive a operei de ficțiune. Pentru a preveni aceste confuzii, în școală se studiază literatura, iar cititorului i se oferă instrumente și criterii cu care să se angajeze în lectură și pentru a face față actului de comunicare reprezentat de literatură. Omul trebuie pregătit să recunoască ceea ce citește – astfel, jurnalul de călătorie, eseul, romanul, drama, alegoria vor fi abordate diferit de textele non-ficționale și după specificul genului lor.

De exemplu, pentru Ellen White, *Călătoria creștinului*, de John Bunyan, este o „alegorie minunată”¹ care „portretează viața creștină atât de precis și prezintă dragostea lui Hristos într-o lumină atât de atrăgătoare, încât sute și mii s-au convertit prin intermediul ei.”² Ea recunoaște o specie literară și știe să o interpreteze.

În concluzie, literatura este un mediu de comunicare la dispoziția participantului. Ceea ce se filtrează ca în oricare alt caz este conținutul. Mai mult, având în vedere funcțiile educative, sociale și ideologice ale literaturii, omul responsabil față de sine și semenii va socializa în mod necesar și în acest mediu; va depăși bariera timpului și spațiului. În această parte a lumii, cei mai mulți avem darul... cititului, chiar și al scrisului... grație alfabetizării, iar pilda talanților (Matei 25:14 – 30) este motivantă.

Omul religios îl va glorifica pe Dumnezeu inclusiv prin aceste daruri, pregătindu-se să comunice calea spre mântuire celor pentru care Domnul Hristos a murit și lăsându-l pe Duhul Lui să îl pregătească pentru acele întâlniri. ■

Laurențiu Nistor este bibliotecar-șef la **Institutul Teologic Adventist**

SĂ NE CUNOAȘTEM FAMILIA ADVENTISTĂ

NICARAGUA

Republica Nicaragua, așa cum se numește oficial, este cea mai mare țară a Americii Centrale, având o populație de 5,89 milioane de locuitori, un teritoriu de peste 130.000 km² și capitala la Managua. Este așezată între Honduras și Costa Rica și între Oceanul Pacific și Marea Caraibilor, de-a lungul coastei Pacificului, având un lanț de 40 de vulcani, dintre care unii sunt încă activi. Limba oficială este spaniola, țara fiind singura din America Latină colonizată și de englezi, și de spanioli. Religia majoritară este cea romano-catolică, dar sunt și foarte mulți creștini protestanți.

Primul misionar adventist care a ajuns pe acest teritoriu a fost F. J. Hutchins, pentru a vinde cărți. În 1898, datorită influenței lui, C. F. Brooks devine adventist de ziua a șaptea și lucrează ca misionar laic timp de 12 ani, așteptând botezul și organizând o grupă de credincioși la Yulu. Abia în 1912, când Goodrich vizitează zona, Brooks va fi botezat împreună cu alți doi indigeni. În 1920, se pun bazele lucrării medicale, iar în 1929 se organizează Misiunea Nicaragua. La acea dată, erau patru biserici organizate, cu vorbitori de limba engleză și un singur vorbitor de limbă spaniolă printre membrii adventiști.

Astăzi, în Misiunea Nicaragua sunt peste 108.000 de membri adventiști, care se închină în 209 biserici și 53 de grupe. Anual, peste 6.000 de membri se adaugă Bisericii Adventiste. Raportul statistic vorbește și despre 5 școli adventiste, printre care o școală vocațională, un colegiu și una de grad universitar. Cu un post de radio apreciat la nivel național, cu programe foarte bine puse la punct pentru copii și tineri, cu proiecte ADRA sau ale altor organizații umanitare, Biserica Adventistă din Nicaragua spune lumii despre dragostea lui Dumnezeu, cu pasiune și convingere. ■

Adrian Neagu, pastor

¹ White, Ellen G., *Tragedia veacurilor*, Viață și Sănătate, 2008, pag. 223.

² White, Ellen G., *Historical Sketches of the Foreign Missions of Seventh-Day Adventists* (1886), EGW Research 2008 CD-ROM.

Provocările „GENERATIEI C”

etichetarea generațiilor le aparține americanilor. Astfel, cei născuți între 1925 și 1945 aparțin „Generației tăcute” (Silent Generation), *Baby Boomers* sunt cei născuți după cel de-al Doilea Război Mondial – între 1946 și 1964, a urmat Generația X (1965-1980), Generația Y (*Millennials*) – 1981-2000, iar din 2000 până în prezent se vorbește despre Generația Z sau „generația internetului”.¹

Tehnologia oferă ACCES, dar și EXCES. Întrebarea care se ridică este cum pot părinții să diminueze impactul negativ al tehnologiei și să valorifice influența pozitivă?

În ultima perioadă avem de-a face cu un fenomen nou: generații pentru care nu mai este important când te-ai născut, ci ceea ce faci. Fenomenul a fost identificat în 2004, într-un articol publicat de către cei de la **trendwatching.com**², și de atunci i se acordă o atenție din ce în ce mai mare.

„Generația C” înseamnă generația care creează „conținut”. Aceștia adaugă în fiecare zi materiale audio/video, imagini, texte izvorului nesecat de resurse – internetul. Ca să înțelegem cantitatea de conținut produsă de această generație, este important să știm cam ce înseamnă o zi pe web: 210 miliarde de e-mailuri sunt trimise zilnic, 3 milioane de imagini sunt uploadate (în-cărcate) pe Flickr – suficiente pentru a umple 375.000 de pagini de album foto – 700.000 de noi membri se înscriu pe Facebook, 45 milioane de statusuri sunt schimbate (updatate) pe același Facebook, sunt postate 5 milioane de tweets-uri, bloggerii publică 900.000 de articole noi – suficiente pentru edițiile *New York Times*, timp de 19 ani.³

Creativitate, comunicare, computer, click, conectivitate, control, celebritate, sunt câteva din cuvintele ce descriu atât de bine această Generație. „Ei își petrec cel puțin trei ore pe zi pe internet și nu-și pot imagina viața fără *gadgeturile* care îi însoțesc la școală, acasă sau pe stradă. Sunt conectați 24 din 24, se întâlnesc mai puțin

în parc și mai mult ONLINE, sunt mai sedentari, nu-i interesează prea mult politica sau actualitatea din țară sau lume și cei mai mulți trăiesc din banii părinților. Noua generație va ocupa în 2020 peste 40% din populația statelor europene și, în scurt timp, va conduce lumea.”⁴

COMUNICARE sau ÎNSTRĂINARE?

Astăzi tinerii pot să comunice unii cu alții, mai ușor și cu mai puțin efort decât oricare altă generație. Telefoanele mobile, internetul, e-mailul, messengerul, reduc contactul uman, dar, paradoxal, îi fac pe oameni mereu disponibili.

Competențele sociale sunt dobândite prin practică, prin interacțiunea cu alți oameni. Astăzi nu este ceva ieșit din comun ca tinerii să petreacă mai mult timp relaționând cu o mașină decât unii cu alții, dobândind astfel mai greu competențe sociale.

Crescând cu toată această tehnologie, tinerii de astăzi sunt profund diferiți față de părinții lor. Sigur, acest lucru este valabil pentru orice generație, dar generația de astăzi are acces imens și fără precedent la informație. Expunerea copiilor la atitudini, valori și comportamente care sunt în contradicție cu noțiunea adulților despre ceea ce este sănătos și apropiat pentru ei produce adeseori conflicte și influențează dezvoltarea lor ulterioară.

ÎN LUME, FĂRĂ SĂ PLECE DIN CASĂ!

Atunci când eram adolescent, nu aveam voie să stau cu prietenii mei mai mult de ora 22.00. Și acum îmi aduc aminte de mama care mă aștepta îngrijorată în stradă, dacă nu eram acasă până la ora stabilită.

Astăzi, părinții sunt liniștiți de faptul că adolescentul stă cuminte în dormitorul său și nu părăsește casa. Dar el poate să fie oriunde în lumea aceasta, fără să părăsească dormitorul. Câți dintre părinții și bunicii de astăzi puteau să-și sune prietenii în orice moment al zilei și aproape din orice loc? Câți puteau să realizeze o lucrare de cercetare fără să treacă pragul bibliotecii? Câți puteau să fie informați instant cu tot ceea ce se întâmplă în lume? Câți puteau să privească ultimele filme apărute (multe dintre ele inadecvate vârstei), fără să iasă din casă?

Dezvoltarea tehnologiei a făcut ca multe sarcini să fie ușor de realizat și unele dintre acestea sunt cu adevărat incredibile. Dar, precum multe lucruri aflate la îndemâna copiilor, dacă nu sunt supravegheate, verificate sau sunt folosite fără o educație adecvată, aceste unelte ale vieții se pot transforma în arme ale autodistrugerii.

Din dormitorul lor, copii au acces la oameni, locuri și comportamente care le amenință siguranța. În luna mai a.c., două fete din Constanța au dispărut de acasă mai multe zile, după ce și-au dat întâlnire cu prieteni pe care i-au cunoscut pe Internet.⁵ Aproape totul este disponibil la doar un CLICK distanță.

Într-un studiu⁶ publicat în 2005, se face un inventar al celor mai problematice experiențe legate de folosirea

Internetului. Cele 11 probleme identificate au fost următoarele: suprasolicitarea, pornografia, infidelitatea, exploatarea sexuală și abuzul, jocurile, pariurile, hărțuirea, izolarea, evitarea socializării, fraudă, furtul și decepția, relații distruse, website-uri cu influență nocivă, accesarea neadecvată a diferitelor materiale.

Toată această dezvoltare tehnologică oferă avantaje fără precedent. Având conexiune la internet, motoare de căutare și conexiune instant la oameni și informații, Generația C poate să devină cel mai bine informată și educată generație a tuturor timpurilor.

Părinții de astăzi se întreabă cu teamă: cum ne creștem copiii într-o lume care este atât de diferită de cea în care am crescut noi? Într-un articol viitor vom propune două strategii importante. Prima, dezvoltă o puternică interacțiune părinte-copil atunci când copilul este mic, iar cea de-a doua, părinții de adolescenți trebuie să învețe cum să folosească *accesul* și *excesul*, pentru a dezvolta un adolescent sănătos. ■

- 1 http://en.wikipedia.org/wiki/Generation#List_of_generations
- 2 http://trendwatching.com/trends/GENERATION_C.htm
- 3 <http://www.apropo.ro/www/o-zi-de-internet-in-statistici-5499662>
- 4 <http://www.businessmagazin.ro/cover-story/revolutia-generatiei-c-ei-vor-conduce-lumea-8316064>
- 5 <http://www.adevarul.ro/locale/bucuresti/>
- 6 <http://www.unh.edu/ccrc/pdf/CV92.pdf>

Emanuel Ban este director de Tineret în Conferința Transilvania Nord.

Învățământul organizat de culte (I)

Gelu Panait | Juridic

Extras din LEGEA nr. 489, din 28 dec. 2006, privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor

Art. 32

(1) În învățământul de stat și particular, predarea religiei este asigurată prin legea cultelor recunoscute.

(2) Personalul didactic care predă religia în școlile de stat se numește cu acordul cultului pe care îl reprezintă, în condițiile legii.

(3) În cazul în care un cadru didactic săvârșește abateri grave de la doctrina sau morala cultului, cultul îi poate retrage acordul de a predă religia, fapt ce duce la desfacerea contractului individual de muncă.

(4) La cerere, în situația în care conducerea școlii nu poate asigura profesori de religie aparținând cultului din care fac parte elevii, aceștia pot face dovada studierii religiei proprii cu atestat din partea cultului căruia îi aparțin.

Art. 33

(1) Cultele au dreptul să înființeze și să administreze unități de învățământ pentru pregătirea personalului de cult, a profesorilor de religie, precum și a altor specialiști necesari activității religioase a fiecărui cult, în condițiile prevăzute de lege.

(2) Fiecare cult este liber să își stabilească forma, nivelul, numărul și planul de școlarizare pentru instituțiile de învățământ proprii, în condițiile prevăzute de lege.

Art. 34

(1) Cultele își elaborează planurile și programele de învățământ pentru învățământul teologic preuniversitar și programele pentru predarea religiei. Acestea se avizează de către Ministerul Culturii și Cultelor și se aprobă de către Ministerul Educației și Cercetării.

(2) Pentru învățământul superior, planurile și programele de învățământ se elaborează de instituțiile de învățământ, cu acordul cultului respectiv, și se aprobă de senatele universitare.

Art. 35

(1) Personalul didactic din unitățile de învățământ teologic integrate în învățământul de stat se recunoaște de către Ministerul Educației și Cercetării, în condițiile prevăzute de lege, cu acordul prealabil al organelor statutare ale cultelor religioase în cauză.

(2) Personalul didactic din unitățile de învățământ teologic neintegrate în învățământul de stat se numește de către organele statutare ale cultelor, în conformitate cu statutele acestora. Personalul didactic care predă religia în școli trebuie să îndeplinească prevederile Legii privind Statutul personalului didactic nr. 128/1997, cu modificările și completările ulterioare. ■

Gelu Panait, jurist, Uniunea de Conferințe

Prin focul încercărilor

Interviu cu Dănuț și Gabriel Vlădoiu

În toamna anului 2010, o încercare de foc a lovit crunt gospodăriile a doi credincioși din comunitatea Buciumeni, județul Dâmbovița. Dănuț Vlădoiu și Gabriel Vlădoiu, frați de credință și de corp, locuiesc cu familiile lor în clădiri ce se află în aceeași incintă. Acești frați își câștigă existența cinstit, fiind un reper de onestitate și seriozitate printre consăteni. De asemenea, fratele Dănuț, ca prezbiter, și fratele Gabriel, în calitate de casier, sunt stâlpii bisericii adventiste din Buciumeni, atât din punct de vedere moral, cât și material.

Am stat de vorbă cu ei și le-am consemnat experiența, dorind să înțelegem ce înseamnă să fii adventist, parte din poporul lui Dumnezeu, și să te confrunți cu o tragedie de felul acesta.

Curierul Adventist: *Frate Dănuț Vlădoiu, vă rog mai întâi să vă prezentați.*

Dănuț Vlădoiu: Am 41 de ani, sunt căsătorit cu Doinița și avem împreună două fete. Îmi susțin familia lucrând ca zugrav și ca apicultor.

C.A.: *Frate Gabriel Vlădoiu, vă rog să ne spuneți câteva lucruri despre dumneavoastră.*

Gabriel Vlădoiu: Sunt cu doi ani mai mic decât fratele meu și lucrez ca tâmplar. Sunt căsătorit cu Daniela și avem trei fete.

C.A.: *Casele dumneavoastră se află în aceeași incintă, practic, ele sunt lipite una de alta. În noaptea de 3 spre 4 noiembrie 2010, ambele locuințe au fost mistuite de flăcări. Vă rugăm se ne relatați ce s-a întâmplat în acea noapte.*

D.V.: Era miercuri noaptea spre joi, când, în jurul orei 1:30, una dintre fete, care dormea în mansardă, a simțit

focul și ne-a alertat. Focul pornise din spate, din zona atelierului de tâmplărie, unde se afla lemn mult. De asemenea, și mansarda locuinței noastre era tot din lemn, fapt care a determinat ca incendiul să se extindă repede.

C.A.: *Frate Gabriel, care credeți că a fost sursa incendiului?*

G.V.: Cel mai probabil o persoană cu rea intenție a provocat incendiul. Primisem amenințări directe de cel puțin două ori. Persoana respectivă este un om cu probleme care le-a creat multe necazuri oamenilor din comună. Pe noi era supărat din cauza zgomotului pe care îl fac utilajele de tâmplărie. Am vorbit cu organele competente, dar, fără alte probe, nu s-a luat nicio măsură. Și, când a găsit momentul oportun, a acționat. Iar din cauza cantității de lemn, focul s-a întins ușor de la atelier la case.

C.A.: *Frate Dănuț, în ce măsură gospodăria v-a fost afectată de incendiu și ce ați gândit atunci?*

D.V.: În cazul meu, focul a ars partea superioară, din lemn, a casei, atelierul de tricotaj al soției, cât și anexele casei. Am reușit să salvăm anumite bunuri aflate la primul nivel al locuinței. Când am observat focul și când am realizat că familia îmi este în pericol, m-am rugat Domnului să mă ajute să trec prin această situație așa cum a trecut Iov și, în ciuda dezastrului care se extindea din ce în ce mai mult, o pace adâncă mi-a cuprins inima.

C.A.: *Frate Gabriel, dumneavoastră cât ați mai salvat din gospodărie?*

G.V.: Din păcate, casa, atelierul de tâmplărie, anexele și toate bunurile au fost mistuite complet. Nici măcar cărțile de identitate nu am putut să le salvăm. Doar câteva

haine am luat. Acțiunea tardivă a echipajelor de intervenție nu a mai avut niciun efect pozitiv în cazul nostru.

C. A.: *Ce sentimente v-au încercat atunci?*

G. V.: Am fost șocat de ceea ce vedeam și de repeziciunea cu care se întindea focul. Era o priveriște înfricoșătoare. Am mulțumit, în schimb, Domnului că nu a îngăduit ca vreunul dintre noi să fie rănit. Apoi, m-am rugat Domnului pentru două lucruri: să îmi arate ce dorea să mă învețe prin acest eveniment și ce schimbări ar trebui să fac în viața mea. Al doilea lucru pe care l-am cerut Domnului a fost să mă ajute să refac ceea ce pierdusem, deoarece eram în prag de iarnă și încă nu știam unde să îmi adăpostesc copiii.

C. A.: *Ce înseamnă să fii adventist și să faci parte din familia bisericii în asemenea momente? Are vreo importanță faptul că aparții unei comunități?*

D. V.: Toată comuna și împrejurimile au auzit de necazul nostru. Într-o stație de autobuz, oamenii vorbeau despre cele întâmplate, iar o soră de-a noastră îi asculta. La un moment dat, cineva a spus: „Nu vă faceți probleme, ei sunt adventiști. Ei se ajută unii pe alții. În câteva luni, vor face totul cum a fost.”

Și, într-adevăr, așa a fost. Este o binecuvântare esențială să faci parte din familia adventistă în asemenea momente. Am fost copleșiți de susținerea pe care biserica a arătat-o față de noi. Frați și surori de aproape și de departe, comunități din țară sau din străinătate, conducători și diferite organizații ale bisericii, toți aceștia au fost folosiți de Dumnezeu să ne arate că nu suntem singuri în cuptorul de foc. Încă din momentul incendiului, fluvii de susținere materială și morală au început să se reverse spre noi. Biserica, atât ca organizație, cât și ca membri, s-a mobilizat exemplar, demonstrând că este un privilegiu să faci parte din familia Domnului.

De asemenea, mulți oameni din sat ne-au fost alături în acele clipe. Prin ajutor material sau prin implicare personală, un număr mare de consăteni ne-au susținut să trecem peste ziua necazului.

Pe această cale dorim să le mulțumim tuturor celor care într-un fel sau altul ne-au sprijinit. Prin cuvinte de încurajare, prin acțiuni sau donații, suportul oferit cu generozitate ne-a dat speranță și mângâiere în zile de descurajare. Dorim ca Domnul să răsplătească toate aceste acte de bunăvoință sinceră.

C. A.: *Frate Gabriel, dumneavoastră ați fost cel mai afectat. Ați simțit mâna și prezența lui Dumnezeu în această încercare?*

G. V.: Acum, după nouă luni de la acest eveniment, pot să confirm că Dumnezeu a stat alături de noi chiar și atunci când nu Îl vedeam. Doar o experiență aș dori să relatez, din multele care au avut loc.

Sursa noastră de venit era activitatea mea de tâmplar. Dar toate utilajele și instrumentele fuseseră distruse. Fără acestea nu puteam nici să întrețin familia și nici să încep reconstrucția. Așa că am făcut o prioritate din refacerea atelierului de tâmplărie.

Era miercuri, 8 decembrie. În căutările mele, găsisem un utilaj pe care îl negociasem la prețul de 1.000 de euro și am stabilit să mi-l aducă acasă. Bineînțeles că nu aveam această sumă. Am plecat spre casă și tot drumul mă frământam cu privire la bani. De unde să iau eu acum 1.000 de euro? În același timp, mă și rugam. Când am ajuns acasă și așteptam mașina, am primit un telefon de la o persoană cu care nu mai vorbisem niciodată, din Spania. Mi-a spus că auzise de necazul nostru și că, în urma colectei din comunitate, au strâns 1.000 de euro, pe care mi-i puseseră deja în cont.

Am fost copleșit și inima mi s-a umplut de recunoștință față de Dumnezeu și față de cei binevoitori. Într-adevăr, Domnul este cu cei ce trec prin ape și prin foc.

C. A.: *În ce situație se află gospodăriile dumneavoastră în acest moment?*

D. V.: Ceea ce face un om în zeci de ani nu poate să recupereze în nouă luni. Dar cu ajutorul lui Dumnezeu, care ne-a dat sănătate, și cu ajutorul instrumentelor umane folosite de El, am refăcut ce avem nevoie ca să trăim decent.

C. A.: *Ce lecții ați învățat din această experiență și ce le recomandați celor care trec prin calamități?*

D. V. și G. V.: În urma acestui eveniment, am învățat că Dumnezeu ne iubește. Și El ne-a arătat în multe feluri lucrul acesta. Unul dintre acestea este că din 4 noiembrie până în 4 decembrie, lună de toamnă târzie, a fost doar soare și neobișnuit de cald pentru acea perioadă. Am putut să lucrăm și să refacem mult din gospodăriile noastre.

În al doilea rând, am învățat care sunt adevăratele priorități ale vieții. Nu se merită să investești în ceea ce aparține acestui pământ. Am învățat să ne strângem mai multe comori în cer, acolo unde sunt în siguranță.

În al treilea rând, am învățat ce trebuie să facem și ce trebuie să spunem celor care trec prin incendiu. Atunci când arde focul cu atâta putere, te încearcă anumite trăiri speciale. Noi le-am experimentat și știm ce încurajări trebuie spuse și ce acțiuni trebuie întreprinse în asemenea momente.

Le recomandăm tuturor celor încercați asemenea nouă, și nu numai, să se încreadă în Dumnezeu și să nu dispere. Puterea Lui este mare și El lucrează cu aceeași dragoste pentru copiii Săi de azi ca și pentru tinerii din cuptorul de foc. Apoi, familia bisericii, cu toate defectele ei, este mâna cerească ce mângâie și sprijină pe membrii ei.

Astăzi, când privim în urmă, ni se pare că totul a fost un vis urât care a trecut. Atât de prezentă a fost susținerea Domnului și a bisericii față de noi. Credem că așa va fi și în Împărăția Sa, atunci când ne va izbăvi din toate necazurile. Toată experiența păcatului va fi ca un vis urât, iar tot ceea ce va rămâne va fi doar experiența uimitoare a intervenției lui Dumnezeu pentru noi. ■

Institutul Teologic Adventist

– intelectual și spiritual, la pachet promoțional –

Dedeja v-ați obișnuit cu rapoartele instituțiilor bisericești. Dacă v-am spune care au fost prioritățile ITA în 2010, nu ați sesiza deosebiri față de anii precedenți. S-a pornit entuziasmat și optimist. S-a muncit conștiincios și deseori peste măsură. Ne-am bucurat pentru acei absolvenți care au început un drum profesional pe temelia academică așezată cu dăruire, exigență și aplecare duhovnicească de către dascălii noștri. Suntem fericiți și îi felicităm pe colegii noștri pentru finalizarea programelor de doctorat. Salutăm îmbunătățirile și facilitățile create prin grija departamentului administrativ.

Derularea programelor de studii în anul universitar 2010-2011 a fost susținută de un corp profesoral care cuprinde 50 de cadre didactice, acoperind cele 53 de posturi din statul de funcții.

Din totalul cadrelor didactice active, 40% reprezintă profesori cu normă de bază, iar 60% reprezintă profesori angajați în colaborare sau voluntari.

În anul universitar 2010-2011 s-au înscris 240 de studenți, la cele patru specializări – studii universitare de licență: Teologie Adventistă Pastorală, Asistență Socială, Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar, Limba și Literatura Română-Limba și Literatura Engleză. După înființarea celor două din urmă specializări, anul 2010-2011 este primul an cu efectivele complete pentru întreg ciclul de studii universitare. După cum se știe, ponderea cea mai mare, ca număr de studenți, o are specializarea Teologie Adventistă Pastorală.

Cea mai mare universitate adventistă din Diviziunea Euro-Africa, ITA, este autorizată de către Ministerul Educației și Cercetării, diploma de licență fiind acordată de către Universitatea din București. La programele de licență se adaugă master în Teologie, oferit, ca unicat în Europa, de Andrews University, SUA.

De ce să studiezi la ITA?

„Există multe beneficii pe care le aduce frecventarea unei universități sau a unui colegiu adventist. Beneficiile sunt și de partea părinților. Mai întâi, puteți să fiți liniștiți pentru că știți că fiica sau fiul dumneavoastră se află într-un mediu care promovează dezvoltarea holistică: cea intelectuală, academică, integrarea credinței în învățare, înțelegerea opiniei Bibliei cu privire la materiile pe care le studiază.

Este promovat un stil de viață sănătos și un mediu în care fiul și fiica dumneavoastră vor avea parte de o dietă echilibrată, vor putea locui într-un loc sigur, vor fi învățați de profesori cărora le pasă de ei, vor avea prieteni care le vor împărtăși valorile. Acestea sunt unele dintre beneficiile pe care le vor avea tinerii. În plus, aici se pregătesc pentru cariera pe care o vor avea. Și lucrul acesta este important.

Ei se pregătesc aici pentru viață și leagă prietenii care vor dura toată viața.”

Dr. Lisa Beardsley, Director Educație, Conferința Generală

Ce aduce în plus ITA față de celelalte universități de stat/particulare?

„Studenții noștri au două mari avantaje față de cei din învățământul superior, în general: primul avantaj – grupele mici, care permit lucrul aproape individual, între student și profesor. Deci relația formativă este net superioară față de instituțiile cu efective mari. În plus, Institutul fiind relativ izolat de lumea cea mare are avantajul că este ferit de factorii perturbatori din societatea cea mare. Și cum factorii perturbatori înseamnă vulgaritate, nevrotism, dispersie în general, este un mare avantaj că studenții ITA rămân concentrați, nestresați, echilibrați și proiectați pe demersul științific și spiritual. La aceasta trebuie să ținem cont de suportul spiritual pe care-l oferă pregătirea specifică din Institut. Așadar, la ITA, între spiritual și intelectual este o relație de complementaritate, spiritualul potențând intelectualul într-o expresie înaltă.”

Conf. univ. dr. Nicolae Grosu

Dumnezeu poate realiza creșterea ITA. Dumnezeu poate sufla viață peste eforturile credincioase și competente ale colegilor de la catedră și din administrație. Dumnezeu poate crea valuri de trezire spirituală, valuri de creștere și valuri de receptivitate.

Acestea ne sunt datorii rămase din 2010. ■

Marius Munteanu este pastor și președintele Institutului Teologic Adventist.

Austeritate

la Libertate

Știrile sunt din ce în ce mai pesimiste în ceea ce privește viitorul. Pe toate canalele media, de la o zi la alta, acestea parcă amplifică starea de incertitudine: „Climatul mondial indică o probabilitate mare a adâncirii recesiunii”, „O nouă recesiune mondială este din ce în ce mai aproape”, „Industria globală, în cădere liberă.”... Se dovedește încă o dată că Dumnezeu are dreptate.

Prin inspirație divină, apostolul Pavel spunea acum două mii de ani că „**în zilele din urmă vor fi vremuri grele**”. Și, ca de fiecare dată în situații de criză, se înmulțesc măsurile de austeritate, cu excepția austerității la iubire de sine, iubire de bani, lăudăroșenie, trufie, hulă, neascultare de părinți, nemulțumire, evlavie falsă, clevetire, îngâmfare. Aceasta arată cât de adâncă poate să fie criza finală. Fără îndoială, trăim vremuri de criză. O criză ce a pătruns în fiecare segment al vieții cotidiene. Chiar dacă impresia generală este că cel mai afectat domeniu este cel social, economic sau financiar, realitatea este că fiecare domeniu al societății este afectat de criză. Pe deasupra, criza morală completează criza socială cu succes din ce în ce mai mare.

Se caută soluții de ieșire din criză, liderii noștri ne propun, potrivit experienței anilor '80 sau '90, măsuri de austeritate fără precedent. Vechea sintagmă „a strânge cureaua” devine din ce în ce mai mult o sintagmă actuală. Gaură cu gaură, dăm înapoi, până la asfixiere. Austeritatea ne obligă să ne mulțumim cu mai puține locuri de muncă, mai puțini bani, mai puțină mâncare, mai puțină odihnă, mai puțină distracție și, de ce nu, mai puțină credință, mai puțină evlavie, mai puțină libertate, mai puțină închinare la Dumnezeu cel adevărat.

Istoria ne arată că, în momentele în care un popor a fost pus la grea încercare, dispoziția pentru diminuarea libertăților religioase a fost mult mai mare. Aș aminti exemplul României anilor 1940. Secătuită de criza economică ce a zguduit lumea în deceniul proaspăt încheiat, fărâmițată teritorial de marile puteri ce o înconjurau, România a spus foarte ușor DA unei mâini de fier și unui regim totalitar. Regimul Antonescu a fost cel care a avut prima dată inițiativa interzicerii mai multor culte și suprimarea libertăților cetățenești la scară mare.

Acest exemplu este o oglindă a altor evenimente europene, același fenomen întâmplându-se în perioada acelor ani în Germania sau Italia. Analizând peste ani evenimentele de atunci, istorici și politicieni deopotrivă au fost de acord că așa ceva nu se va mai întâmpla nicio dată. Europa a trăit 70 de ani fără un război major. Medicina a stopat mortalitatea galopantă și a eradicat o

multitudine de maladii. În această perioadă, economiile s-au reglat, comunismul a fost eradicat și chiar am crezut că suntem în sfârșit liberi. Și iată-ne iarăși în criză. O criză atât de acută, încât ne întrebăm dacă nu cumva aceasta ne va pune în pericol chiar și libertatea religioasă.

Ni se spune că austeritatea este sprijinită chiar de Constituția țării, fiind invocat articolul 53: „Exercițiul unor drepturi sau libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.”

Iată dar că este posibil. Scuza securității naționale sau a moralei publice poate fi invocată acum din ce în ce mai des. Libertatea individului este în pericol de a fi sacrificată de dragul libertății de grup. Sună cinic, dar nu nou. S-a mai petrecut o dată: „Unul dintre ei, care era marepreot în anul acela, le-a zis: «Voi nu știți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod și să nu piară tot neamul?»” (Ioan 11:49,50)

De la Caiafa la Antonescu, Stalin, Hitler sau Ceaușescu, liderii lumii au folosit pretextul supraviețuirii neamului pentru a limita sau chiar distruge libertatea individului, în mod deosebit libertățile religioase. Situația din ce în ce mai grea în care se scufundă parcă lumea ne arată că aceste premise pot fi oricând repetate și o serie de drepturi sau libertăți pot fi restrânse. Deja a început să se repete în țări din Europa, Asia, Statele Unite... Dacă și secolul XXI va călca pe urmele predecesorului, dând curs acestor tendințe, rămâne de văzut. Nu știm ce va aduce criza sau când se va termina. Știm însă un lucru cert: Dumnezeu Își va ocroti poporul Său.

Avem o libertate interioară pe care să o prețuim, pentru care să ne rugăm și pe care să o alegem zilnic. La aceasta nu avem austeritate, dimpotrivă, ne este făgăduită din belșug dacă avem o relație zilnică și personală cu cel care este Adevărul. ■

Ștefan Ropotică este directorul Departamentului Libertate religioasă, Conferința Moldova.

Trăim într-un timp când poverile sufletești apasă dureros viața multor oameni. Cuvintele Domnului Hristos că „oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ” (Luca 21:26) se împlinesc. Cauza principală a acestei situații este „păcatul care ne înfășoară așa de lesne” (Evrei 12:1), pe care Domnul Hristos îl prezintă ca fiind în esență necredința în El (Ioan 16:9). Dr. Julian Melgosa, vorbind în acest sens, spune: „Au trecut mii de ani de la creație... Natura noastră este coruptă și, contrar mitului evoluționist, nu devenim mai buni, ci mai răi. De aceea nu este de mirare că păcatul ne-a afectat și sănătatea emoțională. Adeseori, în loc să ne controlăm emoțiile, ne lăsăm controlați de ele până într-acolo încât ajungem să facem alegeri greșite, care ne produc și mai multă durere și tristețe. Din fericire, avem o alternativă. Domnul ne-a pregătit ceva mai bun.”¹

Mai întâi vindecare interioară

În Matei 9:1-8, se relatează despre vindecarea celui slăbănog care a fost adus la Mântuitorul de către prietenii lui. Spiritul Profetic ne oferă o perspectivă mai profundă a pașilor vindecării acestui bolnav. În primul rând, „el avea nevoie de sănătate sufletească, înainte să se poată bucura de sănătate trupească. Înainte ca tulburarea fizică să poată fi vindecată, Hristos trebuie să despovăreze mintea și să curețe sufletul de păcat.” Cunoscând acest lucru, Domnul Hristos a acționat în consecință. Primele cuvinte pe care i le adresează nu sunt: „Scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă” (Matei 9:6), ci: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate” (Matei 9:2). Din perspectiva slăbănogului, intervenția Marelui Medic și-a atins ținta. Ellen White ne spune că „Povara vinei se rostogoli de pe sufletul bolnavului... Speranța ia locul disperării, și bucuria, locul tristeții apăsătoare. Durerea fizică a omului a dispărut și întreaga sa făptură este schimbată. Fără să mai ceară vreun alt lucru, stă întins, cufundat într-o tăcere plină de pace, prea fericit să mai scoată vreun cuvânt.”² Însă Domnul Hristos duce însănătoșirea până la capăt, ca toți să poată cunoaște că „Fiul omului are

putere pe pământ să ierte păcatele” (Matei 9:6) și astfel să vindece sufletul.

Să venim la Vindecătorul sufletului

Aplicând minunea de vindecare a slăbănogului la timpul nostru, solul Domnului ne spune: „Astăzi există mii de oameni... care, asemenea paralizicului, tânjesc după cuvintele: «Păcatele îți sunt iertate.» Povara păcatului, cu dorințele lui neliniștite și nemulțumite, este temelia bolilor lor. Ei nu pot găsi ușurare până nu vin la Vindecătorul sufletului. Pacea, pe care numai El poate s-o dea, ar reda vigoare minții și sănătate corpului.”³

Spiritul Profetic mai spune: „Lumea are nevoie astăzi de ceea ce a avut nevoie și acum o mie nouă sute de ani – o descoperire a lui Hristos. Se cere o mare lucrare de reformă, și numai prin harul lui Hristos se poate împlini această lucrare de vindecare – fizică, mintală și spiritua-lă.”⁴ Mântuitorul, plin de dragoste și har, așteaptă să dezvolte o relație vindecătoare cu fiecare suflet rănit în lupta vieții, în lupta cu puterile întinericului. Fiecare dintre noi avem răni sufletești care ne dor, pe care le ducem cu noi și nu îndrăznim să credem că Mântuitorul le poate vindeca. Să venim însă cu credință la Vindecătorul sufletului, care „a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre... și prin ale cărui răni suntem tămăduiți” (Isaia 53:5). Ellen White spune că „prezența Lui are putere vindecătoare pentru păcătos,”⁵ iar făgăduința sigură a Cuvântului Său este: „El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale” (Psalmii 103:3).

¹ Julian Melgosa în Studii biblice, *Isus plângea*, „Biblia și sentimentele omului”, București, Ed. Viață și Sănătate, 2011, pag. 5.

² Ellen White, *Divina vindecare*, București, Ed. Viață și Sănătate, 1997, pag. 59.

³ *Ibid*, pag. 60.

⁴ *Ibid*, pag. 123.

⁵ Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, București, Ed. Viață și Sănătate, 2008, pag. 245.

Livi Văduva, pastor

Relație vindecătoare

Singur pe lume

Singurătatea este o stare de fapt și de drept cu care ne confruntăm de multe ori. O simțim sporadic sau continuu. Sunt situații în care cauți singurătatea, ai nevoie de ea, putând fi ceva special (Isus în Ghetsemani). Dar, de fapt, nici în aceste situații nu suntem singuri, deoarece comunicarea noastră atât la nivel interpersonal, cât și la nivel intrapersonal alături de Dumnezeu este plină de sens.

Dumnezeu ne spune că „nu este bine ca omul să fie singur”. Acest fapt nu este un ordin, ci o soluție la nevoia omului. Singurătatea este o problemă neobișnuit de răspândită. Omul, de când se naște, caută companie și chiar putem spune că îi este frică de singurătate. Este o luptă atât individuală, cât și socială.

Într-un mod elegant, Dumnezeu a intervenit la Adam pentru rezolvarea acestei probleme. El i-a făcut o parteneră din coasta lui. Pentru Adam era o problemă găsirea unui partener de viață, dar poate pentru alții nu este. Cred că este bine să ne respectăm unii pe alții și să ne ajutăm în această privință.

În cadrul Bisericii Adventiste, periodic, au loc întâlniri de cunoaștere, cu scopul de a se ajunge la căsătorie. Întâlnirea din luna aprilie s-a desfășurat la Alexandria (Teleorman), în luna mai a fost la Nucșoara (Prahova), în luna august, ultimul Sabat, va fi la Cernica (Institutul Teologic Adventist), iar în primul Sabat din septembrie va fi la Focșani.

Aceste întâlniri au scopul bine definit ca cei interesați să poată găsi un partener potrivit pentru căsătorie. Sunt unele persoane care, de la prima întâlnire, au plecat cu zâmbetul pe buze, iar altele, cu speranță și așteptare. Căsătoria – o instituție foarte importantă atât în ochii lui Dumnezeu, cât și la nivel social – trebuie să primească din partea noastră atenție și respect. În familie, poți simți atmosfera cerească sau poți simți iadul. Prin căsătorie suntem invitați să pășim în noua împărăție.

Două persoane fac să se unească două lumi diferite și complexe. Complexitatea este dată de simplitatea pe care o ignorăm. Când mergi pe sârmă între două lumi ce leagă frica și curajul, există fără îndoială serioase riscuri.

Eșecurile și succesele pe care istoria ni le relevă fac să fie mai anevoioasă calea spre ce a lăsat Dumnezeu: „Omul să nu fie singur.”

O relație bună de parteneriat se caracterizează prin faptul că cei doi au disponibilitatea de a-și spune sincer unul altuia ce simt, de a-și exprima sentimentale clar și concis. Membrii cuplurilor ar trebui să-și clarifice așteptările și dorințele, să identifice prin dialog lucrurile care îi apropie sau cele care îi îndepărtează. Sunt situații în care se evită comunicarea sinceră deoarece:

1. Individul consideră că nu va mai fi iubit la fel de mult de partener atunci când acesta va observa vulnerabilitățile celui cu care trăiește.
2. Se poate deteriora armonia cuplului prin discutarea unor aspecte ce ar scoate în evidență neconcordanțele dintre parteneri.
3. Celălalt își poate pierde încrederea în partener și în relație, atunci când se aduc în discuție problemele care îl vizează și nemulțumirile de care se face răspunzător.

Luați-vă inima în dinți și comunicați sincer cu partenerul ce credeți că merge și ce considerați că nu merge la relația dumneavoastră! Dacă vă iubește, veți găsi împreună modalități de rezolvare a tensiunilor latente ce plutesc amenințător deasupra relației.

O modalitate eficientă în cazul în care niciunul dintre parteneri nu îndrăznește să deschidă subiectele sensibile este *cutia cu sugestii*. Puneți sugestia sau nemulțumirea voastră scrisă pe un bilețel, câte una, ca să poată fi soluționată. Soluționarea poate fi efectuată fie verbal, fie în scris.

O altă metodă este întrunirea de familie, care constă în: 1) ascultarea nemulțumirilor; 2) construirea agendei; 3) rezolvarea nemulțumirilor.

Persoana nemulțumită trebuie: 1) să își afirme nemulțumirea clar și precis; 2) să nu-l învinovătească pe celălalt, ci să-l motiveze să depășească acest impas; 3) să se asigure că înțelege exact fondul nemulțumirilor lui/ei.

Partenerul persoanei nemulțumite trebuie: 1) să vadă nemulțumirile celuilalt ca pe niște sentimente legitime; 2) să înțeleagă empatic perspectiva celuilalt; 3) să caute să nu răspundă cu propriile nemulțumiri.

Cuplurile pot apela, de asemenea, cu încredere pentru consiliere la pastorul lor. Sfat și putere pot primi din Cuvânt și prin rugăciune.

Vă doresc să nu vă simțiți niciodată singuri pe lume! ■

Daniel Duță este profesor la Institutul Teologic Adventist.

Prezbiterul, omul lui Dumnezeu

„Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească, tot așa cum sporește sufletul tău.” (3 Ioan 2).

Aceste cuvinte, scrise de Ioan, unul dintre ucenicii Domnului, care se numea pe sine „prezbiterul” (v. 1), exprimă, într-o formă deosebit de frumoasă și profundă, calitățile de bază ale prezbiterului. Oricine ar fi, oricum s-ar chema, în fruntea oricărei biserici s-ar afla, oriunde în lume, prezbiterul trebuie să se regăsească în imaginea ce se întrevide în sufletul acestui ucenic, care a învățat smerenia de la Domnul său și s-a străduit să trăiască asemenea Lui. Urmărind cu atenție această scurtă epistolă, adresată unui ucenic dedicat slujirii, putem desprinde câteva dintre trăsăturile esențiale ce trebuie să caracterizeze prezbiterul și slujirea lui.

1. Profunzime spirituală. Îmi amintesc cu deosebită plăcere și considerație de unii prezbiteri cu care am colaborat în primii ani de lucrare. Deși mulți îmi erau ca și părinți sub aspectul vârstei, mă priveau cu prețuire și mă tratau cu respect. Mă întrebam de ce mă bucur din partea acestor oameni de atâta considerație, eu, care învățam de la ei o mulțime de lucruri, îmbogățindu-mi experiența de slujire?

Acești oameni aveau o statură spirituală atât de înaltă, încât pentru ei era o datorie morală să-mi transmită prin felul lor de a fi, în mod implicit, tocmai acele trăsături pe care eu, la rândul meu, aveam nevoie să le însușesc.

Pentru prezbiterul profund spiritual, cea dintâi trăsătură care se evidențiază este smerenia. Această calitate răsare și crește numai dintr-o relație personală cu Domnul Isus Hristos, care va fi zilnic sfințit „în inimă, ca Domn” (1 Petru 3:15).

„Motivul pentru care mulți din acest veac nu fac progrese mai mari în viața spirituală este acela că ei înțeleg că voia lui Dumnezeu nu este altceva decât ceea ce vor ei să facă. În timp ce își urmează propriile dorințe, ei se mângâie cu gândul că se conformează voinței lui Dumnezeu” (*Istoria Faptelor Apostolilor*, pag. 470).

2. Echilibrul. Orice biserică poate fi confruntată cu tot felul de neajunsuri apărute din cauza limitelor firești ale membrilor. De aici pot apărea tendințe spre tulburare și confuzie. Un prezbiter înțelept va găsi mereu calea de echilibru și va călăuzi turma cu iubire, răbdare și nepărtinire.

3. Grija pentru toți. Slujba de prezbiter nu trebuie să fie atrăgătoare prin importanța ei, ci prin diversitatea posibilităților de slujire. Un om care își dorește slujba de prezbiter trebuie să fie conștient că posedă acel minimum de daruri care să-l facă în stare să fie în slujba tuturor. Slujirea lui trebuie să transmită siguranță și încredere membrilor bisericii.

După cum am văzut în rugăciunea prezbiterului Ioan, grija lui era ca acel Gaiu să crească în toate privințele. Nu e puțin lucru pentru un prezbiter să aibă pe inimă prosperitatea tuturor membrilor bisericii, în toate privințele, inclusiv câștigarea pâinii cea de toate zilele.

4. Încurajare și motivare pentru slujire. Prezbitrul care are chemare de la Dumnezeu va avea tot timpul ca povară pe inimă motivarea membrilor bisericii pentru slujire, încurajând și apreciind pe cei care se evidențiază în această lucrare (3 Ioan v. 4,5).

5. Formarea de lideri. Prezbitrul dedicat slujirii, căruia îi pasă de viitorul bisericii, va căuta tineri cu talente pentru slujire și se va strădui cu înțelepciune și tact să-i formeze pentru purtarea de răspunderi și nu se va simți niciodată amenințat că vreunul mai destoinic ar putea să-i ia locul, ci, dimpotrivă, se va bucura.

De curând, la încheierea lucrărilor de alegere a slujbaşilor dintr-o biserică unde a fost schimbat prezbiterul care a purtat ani de zile poverile cu toată inima, acesta mi-a spus: „Frate, ei trebuie să crească. De acum, pentru mine a venit vremea să mă micșorez.”

„Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tes. 4:3). Este și voința noastră aceeași? ■

(va urma)

Teofil Petre este pastor în Conferința Muntenia.

Cu niciun chip nu te voi uita!

Relația dintre mamă și copil este folosită de Biblie pentru a ilustra relația dintre Dumnezeu și om. Probabil, în contextul nostru, această relație este considerată suprema expresie a dragostei. Însă această interacțiune umană este doar o umbră palidă a ceea ce Dumnezeu poate și Își propune în atitudinea față de om. „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pânteclui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip” (Isaia 49:15). Da, în lumea păcatului este posibil. Mass-media ne expune frecvent exemple negative. Unul dintre ele este acela al mamelor care își abandonează copiii la vârste foarte fragede. Dar Dumnezeu nu ne abandonează. Nu este nici prea ocupat, nici epuizat și nici fără resurse emoționale pe care să le investească în noi.

Relația social-emoțională care se dezvoltă între un copil și un părinte, în primele luni de viață, este specială – tehnic fiind denumită **atașament**. Adesea, părinții sunt încurajați să-și copleșască bebelușii cu îmbrățișări. Cu cât primesc mai multă afecțiune, cu atât este mai bine. Această concluzie s-a dezvoltat, în parte, din observațiile copiilor europeni ai căror părinți au fost uciși în al Doilea Război Mondial. În ciuda faptului că erau bine hrăniți și primeau îngrijiri medicale, dezvoltarea copiilor era departe de a fi una normală: dezvoltarea lor mentală fiind înceată și adesea păreau apatici și retrași. De ce? Pentru că nu au putut forma o legătură social-emoțională strânsă cu părinții.

Conform specialiștilor (Bowlby), copiii își dezvoltă atașamentul încă de la naștere și se cristalizează atunci când copilul are aproximativ un an și jumătate. Astfel că, interacțiunea dintre adult și copil este esențială. Fiecare gest, cuvânt, comportament ajută la stabilirea unei relații de iubire între ființa plâpândă și adultul de lângă ea.

Nu știm care este ritmul în care adultul *născut din nou* își dezvoltă atașamentul față de persoana de referință – Tatăl Ceresc. Cred că ar fi și greu de realizat studii, deoarece diferențele sunt atât de mari. Din nefericire însă, din momentul în care Dumnezeu ne zâmbeste cald și ne arată dragostea Sa, trec de multe ori ani sau zeci de ani până când noi devenim parteneri în această relație de iubire, adică avem un răspuns la dragostea Lui.

Cercetătoarea Mary Ainsworth a inițiat o procedură în urma căreia, pe baza reacției bebelușului la despărțirea de

mamă și la reîntâlnirea cu ea, a identificat patru tipuri de atașament:

Atașamentul securizant: bebelușul s-ar putea să plângă, dar este posibil și să nu plângă atunci când se desparte de mama. Dar la reîntâlnire, copilul o primește cu bucurie și își dorește să fie cu ea. Este relația optimă dintre copil și mamă și peste 60% dintre copii o experimentează.

Atașamentul evitant: copilul nu pare supărat când pleacă mama, iar când aceasta se întoarce, s-ar putea să o ignore, întorcându-se cu spatele.

Atașamentul rezistent: cel mic este supărat când mama pleacă și rămâne la fel de supărat, dacă nu chiar furios, când se întoarce, fiind greu de consolată.

Atașamentul dezorganizat sau dezorientat: bebelușul pare confuz când mama pleacă, iar când se întoarce pare că nu înțelege ce se întâmplă, având chiar o față uimită.

Poate, primul impuls în urma acestei descrieri a fost să evaluezi cum este sau cum a fost atașamentul propriului copil față de tine. A depins de tine sau poate și de alți factori acest răspuns al lui.

Mai mult decât atât, merită să te întrebi cum percepi prezența lui Dumnezeu în viața ta. Ai sentimentul că uneori Se îndepărtează de tine? Pleacă pentru un timp mai scurt sau mai lung? Ce se întâmplă la reîntâlnire? Îl primești cu bucurie, pentru că L-ai așteptat cu nerăbdare? Ți este indiferent prezența Lui doar pentru că un timp ai crezut că a dispărut? Rămâi îmbufnat și revoltat? Sau poate nici nu mai simți prezența Lui?

Pe scurt spus, ce fel de atașament ai dezvoltat față de Tatăl Ceresc? I-ai simțit dragostea, grija și protecția? În ce fel ți răspunzi? Că El a făcut totul pentru tine, poți fi sigur de asta. „Ierusalime, Ierusalime... de câte ori am vrut să-i strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, dar voi n-ați vrut?” (Mat. 23:37).

Dumnezeu este Părintele desăvârșit, care oferă iubire necondiționată și așteaptă în schimb iubirea și încrederea noastră. Dacă vom fi receptivi, vom conștientiza zi de zi manifestarea dragostei Lui. Vom dezvolta un atașament plin de încredere față de Domnul nostru, care nu dezamăgește niciodată și care are o dragoste ce ne va purta spre veșnicie. ■

Adina Tomoiagă-Ștefan este redactor la RVS Cluj-Napoca.

Știri

la Zi

din viața bisericii

Material preluat de pe site-ul oficial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, www.adventist.ro

► Atunci când educația creștină contează: 78,78% promovabilitate la Bacalaureat în liceele adventiste

În urma analizării rezultatelor primei sesiuni a Bacalaureatului Național 2011, se evidențiază diferențe semnificative între procente de promovabilitate naționale în liceele creștine și media națională sau județeană.

În ceea ce privește strict liceele adventiste, promovabilitatea în cadrul acestora este de 78,78% (130 de elevi din 165) – cu 77% mai mare față de procentul general național, de 44,47%. De asemenea, în comparație cu promovabilitatea județeană, în două cazuri (București și Câmpenița) procentul de reușită este dublu.

O altă veste bună este că Mihaela Pilug, elevă a Liceului Teologic Adventist „Maranatha” din Cluj, a fost una dintre cei 66 de elevi din România care au reușit să obțină media 10, urmată de Diana Andreea Iana, elevă a Liceului „Onisim” din Craiova, cu media 9,98.

Mihaela Pilug
„Maranatha”, Cluj

Diana Andreea Iana
„Onisim”, Craiova

O comparație mai largă, incluzând liceele adventiste, baptiste și penticostale, arată că beneficiile studierii unor materii similare, însă în licee cu specific creștin, sunt de asemenea vizibile. Astfel, promovabilitatea în cadrul celor 14 licee adventiste, baptiste și penticostale existente în România este de 74,85%, cu 68,33% mai mare față de procentul general național, de 44,47%.

„Dorim să felicităm în primul rând elevii acestor licee pentru perseverența și seriozitatea lor. În al doilea rând, chiar dacă este vorba de un efort și de un test individual, credem că un rol deosebit de important l-au avut părinții acestor copii și profesorii care i-au pregătit pe parcursul vieții și dorim să le adresăm și lor aceste aprecieri publice. Iată că, deși sistemul educațional adventist este încă la început față de alte țări cu tradiție, se află totuși într-un permanent proces de consolidare și dezvoltare. Cu siguranță, seriozitatea noastră în susținerea acestuia îi va aduce Bisericii un plus de prospețime, putere și dinamism misionar”, a declarat Romică

Sîrbu, directorul Departamentului Educație al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se remarcă în rândul Bisericilor creștine prin faptul că deține unul dintre cele mai dezvoltate sisteme educaționale protestante din lume, cu

7.800 de școli, colegii și universități, ce asigură educația a peste 1.650.000 de persoane, sub îndrumarea a 85.000 de profesori. Această rețea de școli, dintre care numeroase au primit recunoașterea publică pentru activitatea desfășurată, oferă educație creștină la nivel preuniversitar, universitar și postuniversitar, punând un accent deosebit pe dezvoltarea mentalității de slujire a societății.

► Hirotonirea a șase noi pastori în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din zona Moldovei

Sărbătoarea hirotonirii a adunat sâmbătă, 18 iunie 2011, la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Bacău „Energiei”, pastori și credincioși de pe tot cuprinsul Conferinței Moldova. Cei șase pastori care și-au dedicat deplin viața pentru slujire, împreună cu familiile lor, vin din locuri diferite, cu experiențe de viață și credință diferite.

La eveniment au fost prezenți pastorii Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, și Ioan Câmpian Tătar, secretar. Au luat parte la eveniment și reprezentanții Conferinței Moldova: Paul Pauliuc (președinte), Laurențiu Gherge (secretar), Florin Istrate (trezorier) și directorul Departamentului Comunicare, Ștefan Ropotică. Într-o atmosferă solemnă, au fost prezentați

pastorii propuși pentru hirotonire: Daniel Bursuc, Cornel Bursuc, Neculai Ciolac, Emilian Dospinescu, Dumitru Lupu și Cristian Trenchea.

Predica specială, prezentată de pastorul Teodor Huțanu, a subliniat datoria celor care acceptă chemarea: „să vestească Evanghelia care tulbură”, ca să facă apoi „lumină în viețile celor care bătâie în întuneric”, să-L vestească pe Isus celor care nu-L cunosc și „să aducă pacea și speranța unei lumi care tânjește după eliberare”. După rugăciunea de consacrare, cuvântul de trimitere a fost rostit de pastorul Ioan Câmpian Tătar, iar cuvântul de bun venit către noii colegi a fost spus de pastorul Laurențiu Gherge. Soțiile pastorelor au avut și ele parte de un cuvânt de bun venit transmis de către Gabriela Istrate.

► Tabără de Misiune la Starchiojd

Studentii de la Școala Sanitară Postliceală cu profil misionar din Viziru, împreună cu pastorul Cornel Dobre, au participat, în perioada 5-12 iunie 2011, la a doua ediție a Taberei de Misiune de la Starchiojd, Prahova.

Studentii au organizat o Expoziție de Sănătate și i-au invitat pe sătenii din zonă să participe la acest eveniment pentru trei zile: marți, miercuri și joi.

În același timp, conform modelului biblic, tabăra a început la înălțime, pe munte, în rugăciune. Rugăciunile în lanț, devoționalele biblice și momentele de solitudine au constituit clipe spirituale de aur pentru fiecare mesager.

Așa cum s-a stabilit de la început, nimeni nu trebuia abordat cu subiecte spirituale, decât în cazul în care cineva dorea acest lucru în mod deosebit. Seara, echipa a fost invitată de doamna Popescu la aniversarea care urma să aibă loc a doua zi. Dincolo de pregătirea obișnuită pentru un astfel de moment, cu toții au avut parte de o surpriză de

proporții. Era ceea ce așteptau de la Domnul. Sărbătorita își invitase prietenii și fostele colege la eveniment. Două doamne contabile de la banca din localitate, plus alte persoane mai în vârstă au fost inimile pregătite pentru discuții de suflet, cântări și rugăciune. Doamna Popescu nu ne-a lăsat să plecăm până nu am înălțat o rugăciune de binecuvântare.

În ceea ce privește Expoziția de Sănătate, în prima parte a zilei, misionarii medicali au străbătut ulițele, determinând indici de sănătate, iar acolo unde persoanele vizitate au dorit, tinerii s-au rugat și au plâns împreună cu cei împovărați de ani și dureri. În cele trei zile de Expoziție, aproximativ 200 de persoane au trecut pragul acesteia, iar pe lângă sfaturile oferite de studenți, au putut profita și de prezența doctorilor Ritivoiu, Gâșman și Păunescu.

► O nouă biserică în Timișoara

În data de 18 iunie 2011, adventiștii de ziua a șaptea din Timișoara au trăit bucuria nașterii unei noi biserici, în zona Traian (str. Ecaterina Teodoroiu nr. 6).

La acest eveniment au participat aproximativ 50 de persoane dornice de a vedea cu ochii lor una din lucrările lui Dumnezeu. Alături de aceștia, au fost prezenți și pastorii Pavel Memete și Ionel Soponariu, din partea Conferinței Banat.

„Pentru cei mai mulți dintre noi, noua misiune încredințată este o provocare ce ne aduce aminte de modul imperativ prin care Biserica Adventistă îndreaptă atenția lumii spre evenimentele finale. Această nouă biserică este

o nouă invitație spre recreștinarea fraților noștri pământești secularizați și aproape înecați de plinul vieții golit de Dumnezeu”, a declarat Vasile Burleanu, pastor.

Vă invităm și pe dumneavoastră în cartierul Traian pentru a trăi o experiență deosebită în noua biserică adventistă din Timișoara.

► „Prețioasă în ochii lui Dumnezeu” – tabără pentru femeile singure

Vrei să te bucuri de o vacanță frumoasă? Vrei să ieși din rutină și să ai parte de odihnă activă în mijlocul naturii? Vrei să-ți faci noi prietene și să dobândești noi perspective de viață? Te invităm să petreci momente deosebite la Moeciu, în **tabăra pentru femei singure, în perioada 5-11 septembrie 2011**. Vom avea invitați speciali.

Popasurile de suflet, momentele de socializare, drumețiile și focul de tabără te vor conștientiza că ești o persoană prețioasă în ochii lui Dumnezeu și ai semenilor. Vino în echipă și vei fi binecuvântată!

Preț cazare și masă: 50 de lei pe zi.

Relații și înscrieri până pe data de 25 august, la Mariana Zoană, telefon: 0746.239.192, e-mail: maryzoana@yahoo.com, și la Liliana Radu, telefon: 0747.023.078, e-mail: liliradu2005@yahoo.com.

Departamentul Misiunea Femeii,
Conferința Muntenia

► Întâlnirea membrilor AFDMC

Membrii Asociației Foștilor Deținuți pentru Motive de Conștiință (AFDMC) sunt invitați în Sabatul din 3 septembrie 2011, la a XX-a Convenție a AFDMC, care se va desfășura în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea „Speranța” din Cluj-Napoca, str. Moților nr 47.

Pentru detalii, sunați la telefon: 0744.513.124 sau puteți trimite un mesaj la adresa foستidetinutiazs@gmail.com.

URIAȘII

între MIT și REALITATE

Întrebare: Cine erau „uriașii” menționați în Biblie și ce înălțime aveau?

Răspuns: Biblia vorbește despre patru categorii de „uriași”. Mai întâi sunt uriașii antediluvieni, din cartea Genezei (6:4). După mai mult de un mileniu, Israel întâlnește pe „uriașii” din Canaan (anakimii/refaimii, Num. 13:32-33; Deut. 3:11), care erau numiți și zuzimi, zamzumimi (Gen. 14:5; Deut. 2:20) sau eimimi (Gen. 14:5; Deut. 2:10). După încă cinci secole, în perioada regatului, sunt menționați cinci refaimi și un gigant egiptean (1 Sam. 17:4,51; 2 Sam. 21:10, 16-22; 1 Cron. 11:23; 20:4-8). După încă trei secole sunt menționați etiopienii și sabeenii (vechii nubieni sau sudanezi) ca fiind, de asemenea, „oameni de statură înaltă” (Is. 43:14).

Pentru a-i descrie pe acești oameni de statură impresionantă, ebraica biblică folosește de cele mai multe ori expresia *’iš middā*, „om de dimensiune”, sau *’anšey middā/middot*, „oameni de dimensiune/i” (Num. 13:32; 2 Sam. 21:20; Is. 45:14; 1 Cron. 11:23; 20:6), sugerând o statură neobișnuită. În două locuri (Gen. 6:4; Num. 13:33), Moise a preferat cuvântul *naḥil*, care, de asemenea, se referă la un om de statură neobișnuită și este tradus cu „uriaș, gigant, titan”.¹

Din nefericire, anumiți învățați evrei din epoca elenistică, interpretând Geneza 6, au lansat un scenariu mitologic, neacceptat de iudaismul oficial, dar care i-a influențat în special pe unii teologi creștini până astăzi. Primul text care a pus în circulație această legendă a fost o ficțiune religioasă produsă înaintea de ani 200 î.Hr., numită *Cartea lui Enoh*, care era cunoscută și citată chiar de primii creștini (Iuda 14) și a fost inclusă în canonul biblic al creștinilor etiopieni. Identificându-i pe „fiii lui Dumnezeu” din Geneza 6 cu străjerii cerești (îngerii), această ficțiune religioasă (pseudepigrafă) arată că acești „veghețori” „... și-au ales fiecare câte o femeie și s-au apropiat de ele și au trăit cu ele. Ei le-au învățat pe femei vrăjitorii, farmece și însușirile rădăcinilor și plantelor. Și aceste femei au zămislit și au născut uriași. Statura uriașilor era de 300 de coți, și aceștia au înghițit tot ce putea produce munca oamenilor și tot nu a fost chip să fie săturați. Atunci uriașii s-au întors împotriva oamenilor înșiși ca să-i mănânce. Și au început a se repezi la păsări, la dobitoace, la târătoare și la pești pentru a-și potoli setea și foamea cu sângele și carnea lor. Și atunci, tot pământul a murmurat împotriva celor răi.” (1 Enoh 7:1-6,10-15)²

La o citire atentă a textului biblic din Geneza 6, Moise nu ne spune că uriașii aceștia ar fi fost niște monștri apăruiți în urma acelor căsătorii neînțelepte, ci „uriașii erau pe pământ în zilele acelea”. Cuvântul „uriașii” este cu articol hotărât și este în poziție emfatică, la început de propoziție. Altfel spus, pământul era locuit de oameni de statură înaltă, nu erau uriași pe lângă oameni „normali”. Iar Moise adaugă: „și chiar după ce au intrat «fiii lui Dumnezeu» la «ficele oamenilor» și ele le-au născut copii, aceștia erau uriași. Ei au fost titanii aceia faimoși din vremurile străvechi.” Sublinierea noastră arată că oamenii au fost uriași „chiar și după” acest amestec, deci cu atât mai mult înainte.

În ce privește identitatea „fiilor lui Dumnezeu” și a „ficele oamenilor”, cea mai bună explicație este aceea care s-a dat dintotdeauna,

și anume că aceste expresii sunt metaforice și îi denumesc pe credincioși (oamenii lui Dumnezeu)³ și pe necredincioși. Contextul (în Geneza 4-5) indică două linii genealogice, a nelegiuitului Cain și a credinciosului Set, așadar autorul denumește, în mod metaforic și spiritual, cele două clase. Dumnezeu a interzis în Scripturi aceste căsătorii mixte, știind că, de obicei, ele duc la ștergerea diferenței dintre poporul lui Dumnezeu și lume.⁴

Pe de altă parte, Dumnezeu nu a interzis nicăieri căsătoria îngerilor cu fete pământene, deoarece o asemenea combinație este imposibilă: îngerii nu sunt ființe sexuate și nu se căsătoresc (Mat. 22:30; Marcu 12:25; Luca 20:35,36). Așadar, nu există îngeri, îngerești și îngerași, decât în picturi bisericești. Dacă o combinație între îngeri și oameni ar fi posibilă, înseamnă că este și naturală și, de ce nu, legitimă. Biblia nu explică nicăieri combinația din Geneza 6 ca un amestec rasial de ființe cerești și pământești, care ar fi dat naștere unor monștri. Subiectul în sine este de basm, chiar dacă a fost susținut de-a lungul mileniilor și chiar dacă până târziu, după Renaștere, lumea credea că anumite femei se cuplează cu diavolul.

În ce privește mărimea reală a „uriașilor”, nu puțini credincioși s-au blocat cu mintea în același tărâm de basm. Pasajul citat mai sus din 1 Enoh susține că aceștia erau de 300 de

Această pagină este rezervată răspunsurilor la întrebări formulate de cititorii și consultanții revistei noastre.

Dorim astfel să fim aproape de dumneavoastră și să răspundem corespunzător la frământările spirituale întâmpinate.

Adresa de contact este: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190 sau curierul@adventist.ro.

Vă mulțumim pentru colaborare!

coți (150 de metri), ceea ce este imposibil: s-ar fi prăbușit sub propria greutate. Falsuri cu schelete sau urme de asemenea uriași s-au difuzat și pe internet.⁵ De obicei, aceștia sunt mult prea mari.

Geneza nu specifică ce înălțime ar fi avut primii locuitori ai pământului, dar ne dă o cheie: aceștia erau și foarte longevivi (trăind până la 9-10 secole) și se reproduceau la o vârstă mult mai târzie decât astăzi: cel mai devreme la 65 de ani și cel mai târziu după vârsta de 180 de ani. Știind că există un raport proporțional între creșterea organismului și vârsta medie a reproducerii, observăm că astăzi creșterea în înălțime are loc până la 20-25 de ani. Dacă antediluvienii deveneau adulți cu adevărat după vârsta de 65 de ani, aceasta sugerează că ei creșteau în înălțime până la 65 de ani sau chiar mai mult, ceea ce explică de ce erau „uriași”. Dar cât de mari să fi fost?

Cuvântul „uriaș” nu este atât de potrivit, fiindcă indică o statură imensă, de basm, în genul lui Gulliver. Singurele cazuri în care ni se indică dimensiuni sunt în cazul refaimilor („fiii lui Rafa”). Regele Hog din Bașan dormea într-un pat de fier, lung de 4,5 metri, ceea ce sugerează că omul avea cam 4 metri înălțime (Deut. 3:11). Goliat, după textul masoretic (ebraic), avea „6 coți și o palmă” (3,25 metri), dar după textul grecesc (Septuaginta) avea doar 4 coți și o palmă (2,25 metri), în unele manuscrise, sau 5 coți și o palmă (2,75 metri), după alte manuscrise. Aceste ajustări de cifre indică încercarea unora de a nota o cifră mai realistă, gândind că scribii anteriori au exagerat. Nu este exclus nici fenomenul invers.

În afară de Goliat, Biblia îl numește și pe fratele său, refaimitul Lahmi din Gat (1 Cron. 20:5), și un alt refaimit polidactil (un uriaș cu 6×4 degete la mâini și la picioare). Acest amănunt, cunoscut în lumea medicală, accentuează autenticitatea cronicii biblice (2 Sam. 21:20; 1 Cron. 20:6).⁶ Alți refaimi vestiți în cronicile

biblice au fost Sappai sau Saf (2 Sam. 21:18; 1 Cron. 20:4) și un altul numit, probabil din eroare, Ișbi-Benob (2 Sam. 21:16).⁷

Ellen White, referindu-se la statura antediluvienilor, afirmă că aceștia erau de două ori și ceva mai înalți decât oamenii de astăzi, ceea ce ar însemna vreo 3,70 metri în înălțime și, bineînțeles, erau proporțional dezvoltati (*Spiritual Gifts* 3:84). „Generațiile de după Potop au avut o statură diminuată. A fost o continuă descreștere de-a lungul generațiilor succesive.” După cum se observă din Scriptură însă, această descreștere nu pare să fi fost uniformă la toate populațiile, întrucât pe vremea cuceririi Canaanului și chiar după aceea, au existat triburi și mai apoi familii de uriași, care erau folosiți ca adevărate mașini de război.

Descreșterea în înălțime și longevitate, care a avut loc în primul mileniu după Potop, potrivit cronologiei biblice, ar putea fi explicată și prin intervenția unui fenomen genetic degenerativ, cum ar fi „sindromul de progerie” (Sindromul Hutchinson-Gilford), care se manifestă sub forma unei îmbătrâniri rapide, premature a organismului. Până la vârsta de 12-20 de ani, copilul cu progerie trece prin toate fazele de dezvoltare, până la îmbătrânire reală și moarte. O boală asemănătoare este Sindromul Werner, în care maturizarea rapidă începe odată cu pubertatea, iar la 40 de ani, individul are toate simptomele unui om îmbătrânit definitiv.⁸

În descrierea Noului Ierusalim, Ioan folosește o expresie ciudată în Apoc. 21:17: μέτρον ἀνθρώπου, ὃ ἐστὶν ἀγγέλου („măsură de om, adică de înger”). Pentru că exprimarea este stranie, traducătorii au încercat să-i dea sens, improvizând: „căci cu măsura oamenilor măsura îngerul” (CNS) sau: „pe care o folosea îngerul” (NIV), sau eliminând complet referirea la înger (NJB) etc. Este interesant însă că termenul *măsură* (*metron*) din Apocalipsa 21 se referă la o „trestie de aur” pe care o folosea îngerul (Apoc. 21:15). Iar această măsură grecească de lungime, numită *kalamos* (trestie), era de 10 picioare, un picior fiind de 0,30 metri.

Dacă măsurile antice, inclusiv grecești, erau împrumutate din dimensiunile naturale ale corpului (deget, palmă, picior, cot), iar cotul este deja folosit în același verset, este posibil ca autorul să sugereze că măsura îngerului, trestia de aur, ar fi măsura standard a oamenilor și îngerilor.

Mai important și mai sigur este că măsurătoarea are în Apocalipsa și un uz simbolic (Apoc. 11:1-2), o descriere a judecății celor care se închină lui Dumnezeu, care sunt măsurati cu o „trestie” asemănătoare unui toiag de domnie (sceptru). Există o statură a maturității spirituale care trebuie atinsă (Ef. 4:13). ■

Lect. univ. drd. Florin Lăiu este profesor la Institutul Teologic Adventist.

¹ Unii cercetători speculează că termenul *nafil* ar însemna „căzut”, „căzătură” și ar denumi ființe monstruoase, pentru că termenul *nafil* seamănă cu termenul *néfel* (lepădătură, avorton, monstru) și cu verbul *nafal* (a cădea). Nu se știe care este etimologia exactă a termenului *nafil* (pl.: *nafilim*), folosit numai de Moise. Dar cert este că acest termen a fost întotdeauna înțeles ca denumind un om de mărime neobișnuită și a fost tradus în greacă și latină ca *gigas/gigantes*. Nimic nu sugerează că acești oameni de statură înaltă ar fi fost niște monștri.

² Cf. <http://www.tornafratre.com/scrieri-iudaice-extracanonice/apocriful-lui-pseudo-enoch.php>

³ Osea 1:10; Ps. 29:1; Ex. 4:22,23; Luca 3:38; 20:36; Rom. 8:19; 1 Ioan 3:10. Dar și îngerii sunt numiți „fii ai lui Dumnezeu”, dacă sunt credincioși (Iov 1:6; 2:1; 38:7; Ps. 89:6).

⁴ Deut. 7:3-4; 1 Împ. 11:1-2; Ezra 10:2-3, 10-11; Ne. 13:23-26; 1 Cor. 7:39; 2 Cor. 6:14.

⁵ www.museumofhoaxes.com/hoax/photo_database/image/giant_human_skeleton

⁶ Polidactilia este un fenomen genetic cunoscut: www.romedic.ro/polidactilie-oR18219 sau <http://en.wikipedia.org/wiki/Polydactylyh>.

⁷ Ișbi-benob, potrivit lexiconului HALOT, ar trebui să se citească *wayyēšābu bā-Gob* („și s-au așezat în Nob/Gob” [ori „s-au întors la Nob/Gob”), cu referire la David și oamenii lui, ca ultimă propoziție din 2 Sam. 21:15. În acest caz, numele uriașului este necunoscut, a fost pierdut la copiere.

⁸ <http://en.wikipedia.org/wiki/Progeria>.

Darul lui Dumnezeu

Sunt așa de tristă, i-a spus Andreea mamei sale, în timp ce intra în casă.

– De ce, draga mea? a întrebat-o aceasta privind lacrimile ce stăteau gata să pornească din ochisorii fetei.

– Azi a avut loc selecția pentru înființarea noului cor de copii de la biserică, iar eu nu am fost printre cei aleși... Mi-aș fi dorit așa de mult..., a continuat fetița, lăsând de data aceasta ca lacrimile să curgă în voie. De ce nu pot să cânt și eu ca ceilalți copii? De ce doar eu sunt altfel? De ce doar eu nu am fost aleasă?

Mama asculta și înțelegea amărăciunea fetei. S-a gândit o clipă, apoi s-a așezat pe canapea invitând-o pe fetiță să se așeze lângă ea. Aceasta, ascultând sfatul, se așeză pe covor cu capul în poala mamei.

– Hai să ne jucăm, propuse mama, în timp ce lua de pe măsuță o fructieră plină cu mere roșii, coapte și foarte apetisante. Care dintre ele îți place cel mai mult?

– Păi... acesta, spuse fetița, alegând un măr roșu ionatan care parcă avea o formă deosebită de a celorlalte.

Dar înainte ca fetița să-l ia din fructieră, mama puse repede mâna pe el și-l duse în bucătărie.

– Ce faci? a întrebat Andreea, privind nedumerită scena.

Dar mama, ca una care știa bine ce face, se întoarse din bucătărie fără mărul pe care fetița tocmai își pusese în gând să-l savureze. Se așeză înapoi pe canapea și începu să descrie merele care rămăseseră în fructieră.

– Privește acest măr! spuse ea cu încântare. Ce culoare frumoasă are. Cred că este foarte dulce. Uite-l și pe acesta, are o formă perfect rotundă. Nu-i așa că ți-ar plăcea să-l guști?

– Cu siguranță că da, răspunse fetița.

– Dar ce zici de acesta? Parcă are niște stelute pe obrăjorii lui, mai spuse, privind un golden auriu foarte copt.

Și, așa, fiecare măr căpăta o calitate deosebită atunci când Andreea și mama ei îl învăluiau în privirile lor zâmbitoare. Nu fusese niciunul care să le dezamăgească.

Apoi mama merse în bucătărie și se întoarse cu mărul care cu câteva minute înainte fusese o încântare pentru fetiță.

– Ei, totuși, acest măr le întrece pe toate și nu mă poți contrazice, nu-i așa?

– Cu siguranță, ai dreptate, răspunse mama, privind încântarea de pe fața copilei.

În timp ce i-l oferea, mama vedea pe fața ei un zâmbet larg, plin de soare și de lumină.

– Vezi, draga mea, Dumnezeu ne oferă daruri tuturor și toate sunt frumoase ca și merele din fructieră, numai că ele diferă de la o persoană la alta. Tu crezi că nu ai niciun dar?

– Ba cred că am, spuse fetița cu gândul la ce știa ea să facă mai bine.

– Și mai este ceva, a continuat mama, cu o voce care lăsa să se înțeleagă că urmează ceva deosebit. Vezi, Dumnezeu știe foarte bine cât de mult ți-ar plăcea ție să cânti, și tocmai de aceea a oprit acest „măr” să ți-l ofere personal, pentru că dorește să vadă bucuria din ochii tăi cum strălucește atunci când îl vei primi. Înțelegi acum de ce ultimul „măr” din coș nu îl ai? Îl vei primi în cer, împachetat frumos într-un ambalaj strălucitor pe care va fi scris: „CU DRAGOSTE, PRIETENUL TĂU, ISUS”.

Andreea a înțeles foarte bine explicația mamei și, de atunci, ori de câte ori avea ocazia să asculte un cântecel o făcea cu plăcere, gândindu-se la bucuria pe care i-o va face Domnului Isus, atunci când zâmbetul ei larg îi va spune: „E cel mai frumos măr și-ți mulțumesc pentru el.”

Tu ți-ai fi dorit să ai în coș un măr anume? Nu te întrista că nu îl ai, pentru că Domnul dorește să ți-l ofere personal, ca să poată vedea bucuria de pe fața ta atunci când ți-l va întinde. ■

Mihaela Crăciun

Reînviiorarea

înseamnă

oameni reînviați

Ecoul miracolului de la Cincizecime se răspândea și cuprindea tot mai multe inimi care găseau în Mântuitorul răstignit și înviat puterea lui Dumnezeu și bucuria mântuirii. Acum apostolul Petru are din nou în fața sa o mulțime de oameni gata să îl asculte. În punctul culminant al predicii sale, el le spune că este timpul „să vină de la Domnul vremurile de înviiorare... despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Faptele 3:19,21).

Năzuința de a trăi „vremurile de înviiorare” a înșuflețit și înflăcărat așteptarea, speranța și credința tuturor generațiilor de credincioși de atunci până acum, iar noi spunem că aceasta reprezintă cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre.

Și ce se întâmplă cu înviiorarea aceasta, promisă și așteptată de secole? Este ea trăită? Sau este un ideal prea îndepărtat ca să fie atins vreodată? Am putea să-i rugăm pe credincioșii reînviați să iasă în față, să își spună numele și să ne permită să îi cunoaștem? Cel mai probabil, nu se va prezenta nimeni. Dar să nu ne grăbim să conchidem că reînviiorarea nu există.

Să ne întrebăm, pentru început, dacă vorbitorul acelei zile, apostolul Petru, făcea parte dintre credincioșii reînviați. Judecând după faptul că Domnul Hristos era în centrul preocupărilor, conversațiilor și cuvântărilor lui, cunoscându-i iubirea față de oameni, manifestată în mod atât de practic, și văzându-i zelul misionar, pe care nu-l putea opri nimic și nimeni, avem toate motivele să spunem că da, Petru era reînviiorat. Dar el nu vorbește despre asta, el nu are nici timpul și nici dispoziția să se examineze pe sine și să-și dea calificative la disciplina numită „înviiorare” – el o trăiește pur și simplu și noi recunoaștem acest lucru.

Așa că, în loc să îi rog să iasă în față și să ne spună cât de reînviați sunt ei, am să vi-i prezint eu pe câțiva dintre cei mulți care trăiesc această minune în biserica în care sunt pastor.

Cei reînviați se roagă cu viață

În fiecare dimineață de Sabat, cei care vin la biserică destul de devreme vor auzi, dintr-o mică sală, cântări și glasuri ale rugăciunii. Unul dintre cei mai iubiți oameni din biserică, prezbiter zeci de ani, este sufletul acestei grupe. Ieri dimineață îmi vorbea cu mare bucurie despre spiritul bun care s-a creat în această grupă și despre binecuvântările primite ca răspuns la rugăciune.

Alți credincioși au un timp de rugăciune de mijlocire la începutul Școlii de Sabat. La urma urmei, în Manualul

bisericii, citim că Școala de Sabat are patru scopuri și că unul dintre ele este părtășia. Rând pe rând, grupele de diaconie și de Școală de Sabat petrec o după-amiază de Sabat împreună, în jurul unei mese simple, împărtășind bucurii, cerând și primind sprijin în rugăciune și explorând direcții noi de servire și misiune.

Cei reînviați degajă vitalitate și bucurie

Adesea văd, în pauză, tineri care discută cu înșuflețire. Sunt bine-dispuși, iar veselia lor este atrăgătoare. Poți să te alături și imediat te simți de-al lor. De obicei așteptarea mi se confirmă: În mijlocul grupului este Roberta (nu este numele real), foarte comunicativă, o sursă vie de bucurie, încurajare și acțiune. Fără să îi fi cerut cineva, ea păstrează legătura cu tineri care sunt mai puțin implicați în viața bisericii sau chiar s-au izolat și îi ține la curent și le păstrează mereu deschisă poarta pentru întoarcere. Alți tineri au format, la rândul lor, grupe de rugăciune, de Școală de Sabat, de acțiune misionară. Dacă îi cunoști îndeaproape, poate vei afla că au și ei neîmplinirile și neliniștile lor. Dar niciodată ei nu lasă ca acestea să îi domine sau să le știrbească bucuria de a se interesa de alții și de a-i servi.

Cei reînviați sunt activi pentru semenii lor

Așa cum știu toți cei care cunosc biserica despre care vorbesc, imediat la intrare este camera diaconiei. De dimineața până seara, acolo este forfotă – surorile pregătesc vizitele la cei bătrâni și izolați, se organizează pentru următoarea clasă de bucătărie vegetariană, care atrage ca un magnet zeci și zeci de participanți din afara bisericii, frații fac planuri pentru îmbunătățirea condițiilor din sala de cult, pentru renovarea grădiniței și multe altele. Din când în când, este o mobilizare generală într-un proiect mai aventuros, cum ar fi construirea unei mici locuințe pentru oameni fără adăpost.

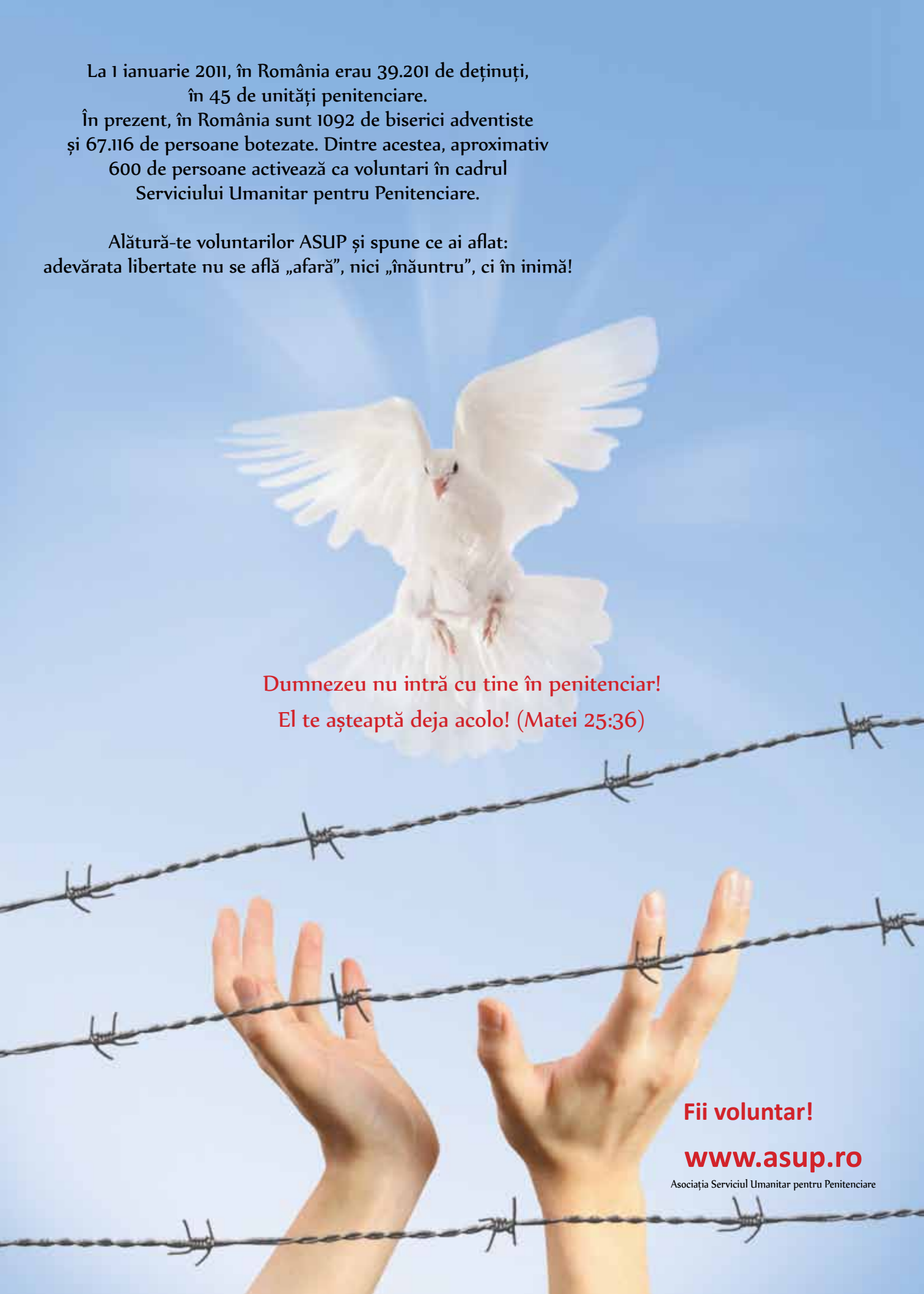
În biserica mea și în biserica dumneavoastră sunt multe alte manifestări inconfundabile ale reînviiorării pe care Dumnezeu o produce acum, înainte „să trimită pe Cel care a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos” (v. 20,21). Avem privilegiul să facem parte din această mișcare a destinului. ■

Adrian Bocăneanu, pastor

La 1 ianuarie 2011, în România erau 39.201 de deținuți,
în 45 de unități penitenciare.

În prezent, în România sunt 1092 de biserici adventiste
și 67.116 de persoane botezate. Dintre acestea, aproximativ
600 de persoane activează ca voluntari în cadrul
Serviciului Umanitar pentru Penitenciare.

Alătură-te voluntarilor ASUP și spune ce ai aflat:
adevărata libertate nu se află „afară”, nici „înăuntru”, ci în inimă!

Dumnezeu nu intră cu tine în penitenciar!
El te așteaptă deja acolo! (Matei 25:36)

Fii voluntar!

www.asup.ro

Asociația Serviciul Umanitar pentru Penitenciare